

EDUinspiracje

JAK PODZIELILIŚMY SIĘ SUKCESEM Z INNYMI

EDUinspiracje

JAK PODZIELILIŚMY SIĘ
SUKCESEM Z INNYMI

EDUinspiracje

ISBN: 978-83-64032-41-7

Spis treści

Wstęp	5
-------	---

EDUinspiracje	
WCZORAJ I DZIŚ	7

Dobre praktyki	
NOMINOWANI I ZWYCIĘZCY	

kategoria	EDUKACJA SZKOLNA	11
	COMENIUS	
kategoria	SZKOLNICTWO WYŻSZE	25
	ERASMUS	
kategoria	EDUKACJA ZAWODOWA	37
	LEONARDO DA VINCI	
kategoria	EDUKACJA DOROSŁYCH	51
	GRUNDTVIG	
kategoria	EDUKACJA POZAFORMALNA MŁODZIEŻY	65
	„MŁODZIEŻ W DZIAŁANIU”	
kategoria	POLSKO-LITEWSKA PRZYJAŹŃ	79
	POLSKO-LITEWSKI FUNDUSZ	
	WYMIANY MŁODZIEŻY	

Gdy w 2011 roku rozpoczynaliśmy organizację konkursu EDUinspiracje, nie przypuszczaliśmy, że stanie się on sztandarowym działaniem naszej Fundacji. Ostatnie 3 lata pokazały, jak wiele cennych projektów edukacyjnych dofinansowujemy i jak dużo korzyści przynoszą one naszym beneficjentom. To właśnie dla tych osób postanowiliśmy rok w rok organizować konkurs, aby nagradzać je za nietuzinkowe pomysły, ciężką pracę oraz realizację wysokiej jakości projektów.

Ten rok jest dla nas wyjątkowy, ponieważ stanowi podsumowanie ostatnich 7 lat (2007–2013), podczas których dofinansowaliśmy projekty realizowane w ramach programów „Uczenie się przez całe życie” i „Młodzież w działaniu”. Hasłem przewodnim czwartej edycji konkursu jest: „Jak podzieliliśmy się sukcesem z innymi”. Zależy nam bowiem na tym, aby pokazać, jak ważną rolę odgrywają działania multiplikacyjne prowadzone w ramach realizowanych projektów. Dzięki nim z rezultatów osiągniętych przez naszych beneficjentów mogą korzystać nie tylko bezpośredni odbiorcy i osoby z bliższego otoczenia, ale wszyscy zainteresowani danym przedsięwzięciem.

Dodatkowo postanowiliśmy odświeżyć formułę konkursu. W tym roku po raz pierwszy w historii konkursu to pracownicy Fundacji nominowali projekty, by w ostatnim etapie oceny kapituła konkursu wybrała najlepszych z najlepszych.

Nie zapomnieliśmy także o osobach indywidualnych, które realizują przedsięwzięcia edukacyjne, korzystając ze środków finansowych Unii Europejskiej i nie tylko. Dla nich organizujemy nowy konkurs, który od tego roku towarzyszy EDUinspiracjom. W ramach EDUinspiratora, bo tak nazwaliśmy naszą nową inicjatywę, nagrodziliśmy tych, którzy wykorzystując wspomniane środki finansowe, przyczyniają się do rozwoju polskiej oświaty, rozwoju środowiska lokalnego, a także zdobywają nowe umiejętności. To dzięki nim wiele osób mogło skorzystać z wymian, odbyć staże lub zaangażować się w wolontariat. EDUinspiratorem mógł zostać każdy, kto uczestniczył w projektach dofinansowywanych przez naszą Fundację: wolontariusze, stypendyści programu Erasmus, nauczyciele, trenerzy, uczniowie, pracownicy młodzieżowi oraz seniorzy. Najważniejszym kryterium konkursu był wpływ działalności kandydata na rozwój własny jak i lokalnej społeczności.

Poprzez oba konkursy chcemy pokazać, jak wiele organizacji, instytucji oraz osób przyczynia się do rozwoju

POPRAWZ OBK KONKURSY CHCEMY POKAZAĆ, JAK WIELE ORGANIZACJI, INSTYTUCJI ORAZ OSÓB PRZYZCYNIA SIĘ DO ROZWOJU EUROPEJSKIEGO SYSTEMU EDUKACJI.

europeskiego systemu edukacji. Warto zwracać uwagę na projekty, z których skorzystały setki tysięcy uczestników. Dlatego zachęcam do zapoznania się z opisami wszystkich nominowanych przedsięwzięć.

Życzę przyjemnej lektury!

Mirosław Marczewski

DYREKTOR GENERALNY
FUNDACJI ROZWOJU SYSTEMU EDUKACJI

EDUinspiracje

WCZORAJ I DZIŚ

Cel konkursu

Konkurs EDUinspiracje to jedna z najważniejszych inicjatyw Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji. Jego głównym celem jest wyłonienie oraz promocja dobrych praktyk w zakresie realizacji projektów zarządzanych operacyjnie przez Fundację Rozwoju Systemu Edukacji, Narodową Agencję Programu Erasmus+. Do 2014 r. zwycięzcy wybierani byli w dwóch kategoriach: instytucjonalnej oraz indywidualnej. Kandydaci zgłaszali swój udział w konkursie samodzielnie. Ostatecznego wyboru laureatów od początku istnienia konkursu wybiera kapituła konkursowa. Każdego roku coraz trudniej było wyłonić zwycięzców.

Udział w konkursowych projektach był dla ich uczestników źródłem dumy i radości. Utwierdzał ich w przekonaniu o słuszności podjętych działań, dawał zadowolenie zarówno z wykonanej pracy, jak i fakty, że znaleźli się w grupie liderów rozwoju współpracy międzynarodowej i edukacji. Spotkanie z laureatami i wyróżnionymi w konkursie oraz poznanie wielu niezwykle ciekawych, choć nienagrodzonych projektów, było bardzo ciekawym doświadczeniem. Może nawet więcej – źródłem wiedzy. I chyba o to w tym konkursie chodzi – komentuje Ewa Masny-Askanas, wiceprzewodnicząca Rady m.st. Warszawy, kilkakrotna członkini kapituły konkursu.

Wszystkie te wydarzenia wpłynęły na charakter konkursu. Aby przekonać się o tym, jak bardzo, cofnijmy się do roku 2011 r., kiedy pojawiła się potrzeba zorganizowania jednego konkursu dla beneficjentów programu „Uczenie się przez całe życie”. – *Do tego momentu w fundacji organizowane były mniejsze konkursy dla beneficjentów poszczególnych programów. Każda z tych inicjatyw była nieco inna, rządziła się swoimi prawami, a zwycięzcy wybierani byli na podstawie różnych kryteriów. Cele wszystkich konkursów były jednak podobne – prezentacja dobrych praktyk oraz nagrodzenie benefi-*

GLÓWNYM CELEM KONKURSU EDUINSPIRACJE JEST

WYŁONIE NIE ORAZ PROMOCJA DOBRYCH PRAKTYK

W ZAKRESIE REALIZACJI PROJEKTÓW ZARZĄDZANYCH

OPERACYJNIE PRZEZ FUNDACJĘ ROZWOJU SYSTEMU

EDUKACJI, NARODOWĄ AGENCJĘ PROGRAMU ERASMUS+

cjentów wyjątkowo zaangażowanych w działania projektowe – wspomina Tadeusz Wojciechowski, pracownik FRSE i jeden z inicjatorów konkursu EDUinspiracje. Tak narodził się pomysł na zorganizowanie jednego, wspólnego konkursu pod nazwą EDUinspiracje.

Wybór tematu konkursu w 2011 r. nie był przypadkowy. W lipcu Polska objęła prezydencję w Radzie Unii Europejskiej. Aby nawiązać do polityki i strategii UE, która kładzie nacisk na wspieranie mobilności, EDUinspiracje zorganizowaliśmy pod hasłem „Mobilność od juniora do seniora”.

Konkursy od 2011 do 2013 r.

Historia EDUinspiracji nie jest zbyt długa, bo sięga zaledwie 2011 roku, ale obfituje w wiele ciekawych wydarzeń. W tym czasie Polska objęła prezydencję w Radzie Unii Europejskiej, Fundacja Rozwoju Systemu Edukacji obchodziła jubileusz dwudziestolecia istnienia oraz zakończyły się dwa duże programy towarzyszące nam w perspektywie finansowej 2007–2013: „Uczenie się przez całe życie” oraz „Młodzież w działaniu”.

Pierwszym zwycięzcą w kategorii indywidualnej została Beata Stępień, dyrektor i nauczyciel w Szkole Podstawowej Nr 1 z Oddziałami Integracyjnymi w Raciborzu. Laureatka była zaangażowana w realizację projektu „Tworzenie kursów e-learningowych – narzędzia i wskazówki praktyczne” (program Comenius). Po odebraniu nagrody stwierdziła, że uradowała ją nie tylko wygrana. – *Bardzo cieszę się nie tylko z nagrody odebranej w Sopocie, ale także z uczestnictwa w samej konferencji. Jestem zwolenniczką takich spotkań, ponieważ podczas nich można wymienić doświadczenia pomiędzy praktykami i teoretykami –* skomentowała zwyciężczyni.

Pierwsza edycja konkursu została bardzo dobrze oceniona przez jego uczestników, a także pracowników naszej fundacji. Dlatego w 2012 r. zwycięzców wybieraliśmy już spośród beneficjentów poszczególnych programów (Comenius, Erasmus, Leonardo da Vinci, Grundtvig i Wizyty Studyjne). Druga edycja EDUinspiracji odbyła się pod hasłem „Rozwijanie kompetencji kluczowej: umiejętność uczenia się”. Ten wybór również nie był przypadkowy. Rok 2012 r. został ogłoszony Europejskim Rokiem Aktywności Osób Starszych i Solidarności Międzypokoleniowej. Decydując się na takie hasło, chcieliśmy pokazać, jak ważną rolę umiejętność uczenia się odgrywa na wszystkich etapach życia: od ucznia, przez studenta, pracownika aż po seniora.

W 2013 r. zwycięzców wybieraliśmy również spośród uczestników programów: eTwinning, European Language Label, „Młodzież w działaniu” oraz Polsko-Litewskiego Funduszu Wymiany Młodzieży. Konkurs zorganizowaliśmy pod hasłem „Historie sukcesu – jak udział w programach edukacyjnych wpłynął na funkcjonowanie instytucji i nasze życie”. Ta edycja EDUinspiracji była wyjątkowa.

Ten rok był bardzo ważny dla naszej Fundacji, ponieważ FRSE obchodziła wtedy jubileusz dwudziestolecia i jednocześnie obchodziliśmy 15 lat obecności programów europejskich w Polsce – wyjaśnia Mirosław Marczewski, dyrektor generalny Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji.

EDUinspiracje w nowej odsłonie

Z końcem roku 2013 zakończyliśmy dofinansowywanie projektów realizowanych w ramach programów „Uczenie się przez całe życie” oraz „Młodzież w działaniu”. 1 stycznia 2014 r. w życie wszedł program Erasmus+. Wtedy też postanowiliśmy odświeżyć i uprościć formułę EDUinspiracji.

Chociaż cele konkursu pozostały te same – promocja dobrych praktyk, wskazanie najlepszych projektów dofinansowanych przez Fundację Rozwoju Systemu Edukacji i upowszechnianie rezultatów, proces wyłaniania zwycięzców zmienił się całkowicie.

Od nowego roku to FRSE nominuje projekty. W IV edycji zespoły wskazały 28 przedsięwzięć w 6 kategoriach: Edukacja szkolna (Comenius), Szkolnictwo wyższe (Erasmus), Edukacja zawodowa (Leonardo da Vinci), Edukacja dorosłych (Grundtvig), Polsko-litewska przyjaźń (Polsko-Litewski Fundusz Wymiany Młodzieży), Edukacja pozaformalna młodzieży („Młodzież w działaniu”). Ostatecznego wyboru 6 laureatów dokonała kapituła konkursu.

Działania indywidualnych osób zostały ocenione w konkursie EDUinspirator, który od tego roku towarzyszy EDUinspiracjom i który nawiązuje do kategorii indywidualnej promowanej w poprzednich latach.

Motyw przewodni IV edycji

Tegoroczna edycja EDUinspiracji odbyła się pod hasłem „Jak podzieliliśmy się sukcesem z innymi”. Oceniając przedsięwzięcia, zwracaliśmy uwagę przede wszystkim na to, jak instytucje upowszechniały i wykorzystywały rezultaty projektów. W tym kontekście zwracaliśmy uwagę m.in. na znaczenie, skuteczność, efektywność i trwałość ocenianych przedsięwzięć.

Poprzez hasło „Jak podzieliliśmy się sukcesem z innymi” chcieliśmy pokazać, że upowszechnianie jest jednym z najważniejszych zadań projektów. To działanie, dzięki któremu sukcesy projektów są bardziej widoczne, a z osiągniętych przez nich wyników może korzystać szersza społeczność. Dzielenie się doświadczeniami jest nie tylko inspirujące, ale również wspomaga osiągnięcie wyższego celu, jakim jest poprawa i modernizacja europejskich systemów edukacji.

Wszystkie nominowane przedsięwzięcia z pewnością wpisują się w tę politykę. Każde z nich jest wartościowym działaniem i stanowi przykład dobrej praktyki. Na listopadowej Gali Wręczenia Nagród Edukacyjnych Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji musieliśmy jednak wskazać sześciu najlepszych. Oprócz statuetki laureaci otrzymali nagrody rzeczowe oraz możliwość udziału w szkoleniu z budowy wizerunku organizacji.

DOBRE PRAKTYKI

kategoria EDUKACJA SZKOLNA
PROGRAM COMENIUS

NIE MOŻNA NAUCZYĆ STAREGO PSA NOWYCH SZTUCZEK, A MOŻE...?

TYTUŁ PROJEKTU:

*Nie można nauczyć starego psa nowych sztuczek,
a może...?*

ORGANIZACJA:

*XI Liceum Ogólnokształcące w Zespole Szkół nr 3
w Zabrze*

2011–2013

Wysyłanie SMS-ów, publikowanie postów na portalach społecznościowych czy wyszukiwanie informacji w sieci to czynności, które dzisiejsza młodzież wykonuje bez najmniejszego trudu. Podczas gdy młode osoby korzystają z nowoczesnych technologii z łatwością, starsi często boją się nawet włączyć komputer. Mając świadomość takich różnic pokoleniowych, pracownicy oraz uczniowie XI LO w Zespole Szkół nr 3 w Zabrzu postanowili zrealizować projekt „Nie można nauczyć starego psa nowych sztuczek, a może...?”.

*NASZ PROJEKT W ZNACZĄCY
SPOSÓB WPŁYNĄŁ NA ŻYCIE JEGO
UCZESTNIKÓW, A TAKŻE ŻYCIE
SPOŁECZNOŚCI SZKOLNEJ I LOKALNEJ.
**POKAZALIŚMY, ŻE MOŻNA NAWIĄZAĆ
MIĘDZYPOKOLENIOWĄ WSPÓŁPRACĘ
ORAZ PRZYJAŻŃ. UDOWODNILIŚMY
RÓWNIEŻ, ŻE NA NAUKĘ NIGDY NIE JEST
ZA PÓŹNO. NASZE PRZEDSIĘWZIĘCIE
STANOWI PRZYKŁAD, JAK W CIEKAWY
SPOSÓB MOŻNA ROZSZERZYĆ OFERTĘ
KAŻDEJ SZKOŁY. ROZWIĄZANIA,
KTÓRE ZASTOSOWALIŚMY, SPRAWDZĄ
SIĘ W KAŻDEJ INNEJ PLACÓWCE
WYPOSAŻONEJ W SALE KOMPUTEROWE
– PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY***

W trakcie realizacji projektu role zostały odwrócone. Nauczycielami zostali uczniowie, a wiedzę przyswajały osoby starsze. W ten sposób młodzież z XI LO w Zabrze została zaangażowana w proces nauczania seniorów (głównie sąsiadów, krewnych oraz znajomych) obsługi komputera, korzystania z edytora tekstu, komunikatorów internetowych, bankowości internetowej oraz portali społecznościowych. Młodzież pokazywała również, jak wyszukiwać informacje w sieci, korzystać z telefonu komórkowego, w tym jak wybierać numery alarmowe, oraz uczyła podstawowych zwrotów w językach obcych. Wspólne spędzanie czasu korzystnie wpłynęło zarówno na osoby starsze, jak i młodsze. Seniorzy zdobyli nowe umiejętności w zakresie wykorzystywania technologii informacyjno-komunikacyjnych, a uczniowie z XI LO pogłębili swoją wiedzę na temat procesu nauczania. Ponadto między uczestnikami projektu zostały nawiązane relacje międzypokoleniowe, a praca z krewnymi i sąsiadami wpłynęła na wzmocnienie więzi rodzinnych i sąsiedzkich. Zdaniem organizatorów to szczególna wartość dodana projektu. Dzięki przedsięwzięciu korzyści odniosła również sama placówka, która nawiązała kontakty z lokalnymi instytucjami, m.in. bibliotekami i urzędami miast, a także lokalnymi mediami. Szkoła stała się także bardziej rozpoznawalna w mieście, a jej uczniowie i pracownicy postrzegani są w środowisku lokalnym jako osoby aktywne i zaangażowane w życie lokalne.

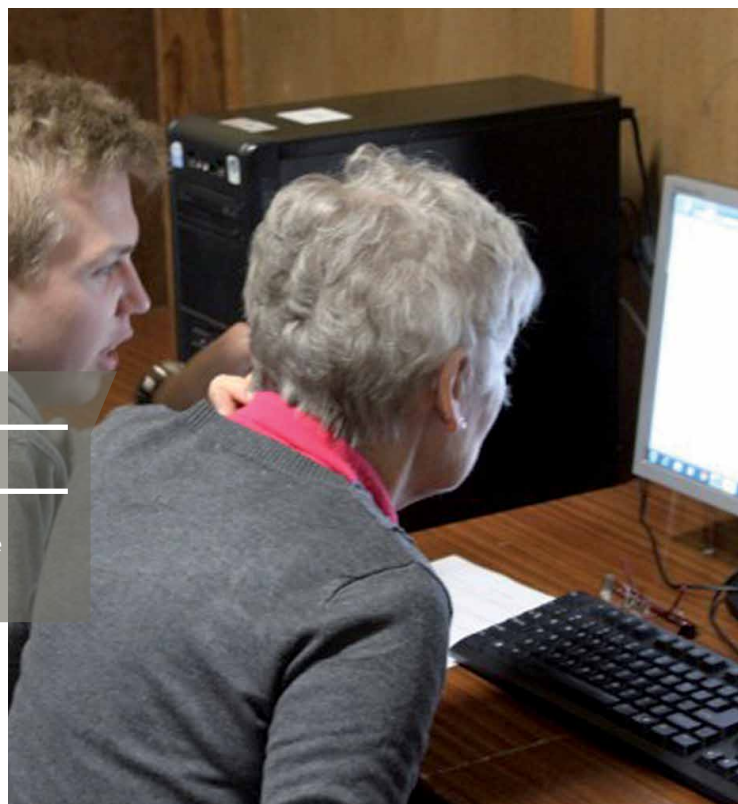
Jednym z najważniejszych rezultatów projektu jest zestaw 30 scenariuszy lekcyjnych z zakresu obsługi komputera. To wartościowe materiały, z których korzystają nauczyciele podczas zajęć organizowanych dla osób starszych. Przygotowano również prezentacje na temat przeprowadzonych działań, aby sukcesy projektu przedstawić podczas konferencji i seminariów, m.in. w trakcie Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Moje Miasto”.

Działania prowadzone w ramach projektu okazały się świetnym tematem dla lokalnych mediów, które zainteresowały się przedsięwzięciem. Poczynania uczestników projektu zostały przedstawione w programie telewizyjnym na temat warsztatów komputerowych, a także w trakcie audycji radiowej. Warto również dodać, że projekt stał się przykładem dobrej praktyki i otrzymał najwyższe wyróżnienie Komisji Europejskiej „Star Project”.

Agnieszka Czemny

AGNIESZKA CZEMNY / KOORDYNATORKA

- Nauczycielka języka angielskiego
- XI Liceum Ogólnokształcące w Zespole Szkół nr 3 w Zabrzu

NIE MOŻNA NAUCZYĆ STAREGO PSA NOWYCH SZTUCZEK, A MOŻE...?

Jaki największy sukces odniosła instytucja w trakcie realizacji projektu?

Największym naszym osiągnięciem było zmotywowanie do samodoskonalenia ogromnej grupy osób: uczniów, ich rodziców, dziadków i sąsiadów oraz nauczycieli. Ogromnym sukcesem były warsztaty komputerowe, na których frekwencja wzrastała z tygodnia na tydzień, ponieważ wszyscy uczestnicy chętnie dzielili się informacjami dotyczącymi zajęć wśród znajomych i rodziny. Prowadzenie warsztatów przez uczniów sprzyjało nawiązaniu międzypokoleniowych przyjaźni i na pewno przyczyniło się do wzrostu zrozumienia na linii uczeń – nauczyciel [gdzie uczeń także był nauczycielem].

A jak Pani osobiście wspomina i ocenia te działania? Jaką rolę w Pani życiu odegrał projekt?

Dla mnie był to sposób na samodoskonalenie. Już na etapie pisania wniosku uczyłam się współpracy z zagranicznymi koordynatorami oraz sztuki kompromisu. Podczas wyjazdów doskonaliłam umiejętności organizacji, planowania i nadzoru. W trakcie przygotowywania warsztatów pokazywałam uczniom, jak wejść w rolę nauczyciela, i z radością obserwowałam, jaką im to sprawia przyjemność. Jestem bogatsza o wrażenia z podróży do trzech krajów i przyjaźnie ze współpracownikami z zagranicy. Utrzymujemy ze sobą kontakt, doradzamy w kolejnych projektach, wymieniamy doświadczenia. Inaczej patrzą na mnie uczniowie i przełożeni. Nie jestem już zwykłym nauczycielem, lecz takim, dzięki któremu można nawiązać międzynarodowe przyjaźnie oraz uczyć się języka poza szkołą.

PODCZAS WYJAZDÓW DOSKONALIŁAM UMIEJĘTNOŚCI ORGANIZACJI, PLANOWANIA I NADZORU. W TRAKCIE PRZYGOTOWYWANIA WARSZTATÓW POKAZYWAŁAM UCZNIOM, JAK WEJŚĆ W ROLĘ NAUCZycIELA, I Z RADOŚCIĄ OBSERWOWAŁAM, JAKĄ IM TO SPRAWIA PRZYJEMNOŚĆ. JESTEM BOGATSZA O WRAŻENIA Z PODRÓŻY DO TRZECH KRAJÓW I PRZYJAŹNIE ZE WSPÓŁPRACOWNIKAMI Z ZAGRANICY

Najlepsze Pani wspomnienia z realizacji projektu to...

... moment, gdy podczas pobytu w Rumunii otrzymałam od jednej z uczestniczek wiadomość o treści: „Michał JUŻ mówi po angielsku”. Uczniowie, którzy brali udział w mobilnościach, nie zawsze dobrze mówili w tym języku. Michał był przykładem ucznia, który podczas pobytu u rodziny przełamał się i postawił na komunikację. Małymi krokami rozwijał swoje umiejętności językowe. Jego wdzięczność za możliwość udziału w takim projekcie dużo dla mnie znaczy. Jestem nauczycielem języka angielskiego i obserwowanie, jak moi uczniowie oraz współpracownicy przezwyciężają trudności, otwierają się na inny język i obcą kulturę, jest bezcennym doświadczeniem.

I co dalej? Czy organizacja zamierza kontynuować podjęte działania, czy może ma całkiem nowe pomysły, które planuje zrealizować w najbliższej przyszłości?

Zamierzamy kontynuować kursy komputerowe dla osób starszych z Zabrze. Posiadamy bazę materiałową i sprzętową, chętni uczestnicy zgłaszają się do nas regularnie. Może w najbliższym czasie znajdzie się grupa uczniów oraz nauczyciel chętny koordynować ich pracę. Jednocześnie szukam nowych sposobów angażowania uczniów w projekty europejskie. Mam już kilka pomysłów na realizację swoich planów. Każdy mój wcześniejszy projekt był skierowany do innej grupy, najpierw do uczniów z liceum, a potem do uczniów technikum. Teraz chciałabym pracować z gimnazjalistami, gdyż tę grupę najtrudniej zmotywować do nauki.

SAMOOCENA DROGĄ DO POPRAWY JAKOŚCI UCZENIA SIĘ I NAUCZANIA

TYTUŁ PROJEKTU:

Samoocena drogą do poprawy jakości uczenia się i nauczania

ORGANIZACJA:

*Zespół Szkół Ogólnokształcących I Liceum
im. Bolesława Chrobrego w Pszczynie*

2011–2013

Już podczas przygotowywania projektu zauważono, że każda dobrze zarządzana szkoła powinna przeprowadzić rzetelną ewaluację. Dzięki niej można poprawić jakość nauczania, rozwijać umiejętności nauczycieli oraz motywować uczniów do nauki. Na własnej skórze przekonali się o tym nauczyciele, dyrekcja oraz młodzież z I LO im. Bolesława Chrobrego w Pszczynie, które zrealizowało projekt „Samoocena drogą do poprawy jakości uczenia się i nauczania”.

Głównym celem przedsięwzięcia było dostosowanie programów nauczania w I LO w Pszczynie do zachodzących zmian cywilizacyjnych i podniesienie jakości kształcenia. Aby zbadać potrzeby uczniów w tym zakresie, przeprowadzono ankietę. Odpowiedzi udzielone przez uczniów stały się cennym źródłem informacji o oczekiwaniach młodzieży, problemach z nauką oraz samym procesie kształcenia. Dzięki ankiecie uczniowie klas drugich dowiedzieli się, co pomaga oraz co przeszkadza w uczeniu się języków obcych. Młodzież zrozumiała również, jak bardzo ważną rolę w procesie kształcenia ogrywa auto-refleksja. Nauczyciele dzięki ewaluacji dowiedzieli się, że uczniowie liczą na większą pomoc podczas wyznaczania celów oraz potrzebują bardziej konkretnych wskazówek dotyczących tego, jak samodzielnie pracować w domu. Ponadto dzięki badaniu okazało się, że wyznaczane przez nauczycieli zadania powinny być lepiej dostosowane do potrzeb i umiejętności konkretnych uczniów.

Zdobyte informacje pomogły wyznaczyć priorytety oraz cele związane z podnoszeniem jakości nauczania w placówce. W ciągu dwóch lat w instytucji zebrano dane na temat tego, jak przeprowadzać ewaluację wśród uczniów za pomocą ankiet oraz komputerów, jak uczniowie oceniają siebie oraz jak samoocena uczniów wpływa na podniesienie jakości nauczania. Ponieważ projekt przeprowadzany był we współpracy z 6 zagranicznymi szkołami z krajów partnerskich, jego uczestnicy zdobyli również wiedzę na temat tego, jak proces ewaluacji przebiegał w zagranicznych instytucjach. Polska placówka zdobyła dostęp przez Internet do banku pytań, które można wykorzystywać w ankietach ewaluacyjnych. Ankiety dostępne są w 6 językach, dzięki czemu korzystać z nich mogą zainteresowane szkoły z różnych krajów w Europie. Na stronie internetowej projektu można znaleźć wyniki samooceny uczniów czy podręcznik na temat ewaluacji, który zawiera liczne wskazówki na temat tego, jak dokonać samooceny uczniów oraz jak wykorzystać zdobyte w ten sposób informacje.

Warto dodać, że rezultaty projektu promowane były podczas konferencji na temat nauczania, w której uczestniczyła wybitna neurodydaktyk dr Marzena Żylińska. Co więcej, projekt został zaprezentowany podczas międzynarodowej konferencji w Brukseli, gdzie miała miejsce europejska wymiana doświadczeń w dziedzinie nauczania.

**PROJEKT OBEJMOWAŁ UCZNIÓW,
NAUCZYCIELI I RODZICÓW, DZIĘKI
CZEMU USPRAWNIŁA SIĘ WZAJEMNA
KOMUNIKACJA MIĘDZY TYMI OSOBAMI.**

*BARDZO NAS TO CIESZY, PONIEWAŻ
BEZ NAWIĄZANIA TAKICH RELACJI
OSIĄGNIĘCIE SUKCESU W DZIEDZINIE
UCZENIA SIĘ I NAUCZANIA JEST
NIEMOŻLIWE. KOLEJNĄ KORZYŚCIĄ JEST
NAWIĄZANIE MIĘDZYNARODOWYCH
KONTAKTÓW. DOŚWIADCZENIA
ZWIĄZANE ZE WSPÓŁPRACĄ
Z PARTNERAMI ZAGRANICZNYMI SĄ
BARDZO INSPIRUJĄCE I OWOCUJĄ
NOWYMI POMYSŁAMI – PODSUMOWUJĄ
ORGANIZATORZY*

WIDZIEĆ TO WIEDZIEĆ

TYTUŁ PROJEKTU:

Widzieć to wiedzieć

ORGANIZACJA:

*XIII Liceum Ogólnokształcące im. Bohaterów
Westerplatte w Krakowie*

2011–2013

Uczniowie XIII Liceum Ogólnokształcącego im. Bohaterów Westerplatte w Krakowie dzięki realizacji projektu zdobyli wiedzę na temat tego, jak zarządzać swoim wolnym czasem, jak przygotować bezpieczną i fascynującą wyprawę oraz jak dokumentować podróż. Celem przedsięwzięcia było również kształtowanie wśród młodych osób postawy świadomego konsumenta. Na tym jednak nie koniec. Uczniowie zrobili kilka kolejnych kroków do przodu. Mając świadomość tego, że podróże kształcą, realizatorzy projektu postanowili ukierunkować zaplanowane działania właśnie w tę stronę. Młodzież, odbywając podróż do własnych korzeni, poznawała historię i symbole narodowe oraz uczyła się szacunku do tradycji. Analizując różne rodzaje wypraw, uczniowie zauważyli, że udając się do wybranego miejsca, warto zwrócić uwagę na jego kulturę, tradycję oraz geografię. W ten sposób została pobudzona ciekawość młodych ludzi, którzy zostali jednocześnie zmotywowani do nauki języków obcych. Ponadto osoby uczestniczące w przedsięwzięciu stały się bardziej tolerancyjne i otwarte oraz doceniły europejską różnorodność.

Motywarem przewodnim projektu „Widzieć to wiedzieć” była podróż. Rozumiana dosłownie jako wyjazd lub wyprawa oraz metaforycznie – jako dążenie do celu i zdobywanie nowych umiejętności. O różnorodności działań i szerokich zainteresowaniach uczestników świadczą publikacje, które wydano w ramach projektu: „Podróżuj odpowiedzialnie”, przewodnik po miejscach mało znanych „Mój mały Eden” oraz „Dziennik z podróży”.

Projekt został bardzo dobrze oceniony przez samą placówkę. Prowadzone działania zostały włączone do programów nauczania. Publikacje, które przygotowali uczestnicy projektu, stanowią bardzo dobrą pomoc dydaktyczną i są wykorzystywane podczas lekcji oraz zajęć pozalekcyjnych. Należą do nich: książka „Podróżuj odpowiedzialnie”, przewodnik po miejscach mało znanych „Mój mały Eden” oraz „Dziennik z podróży”. W trakcie

realizacji projektu przygotowano również prezentacje multimedialne, które wykorzystywane są podczas lekcji wychowawczych, geografii, historii oraz wiedzy o społeczeństwie.

Warto również dodać, że XIII LO podjęło systematyczną współpracę na poziomie lokalnym z Małopolskim Kuratorium Oświaty i Urzędem Miasta Krakowa. Działania w ramach projektu zostały włączone w program działań edukacyjnych w Małopolsce ogłoszonych przez Kuratorium Oświaty w ramach Polskiej Prezydencji w Radzie Unii Europejskiej. Szkoła kontynuuje współpracę z takimi instytucjami jak Koło Ornitologów, Stowarzyszenie Doliny Karpia, Polska Zielona Sieć, Salezjański Ośrodek Misyjny. Władze lokalne z uznaniem odnoszą się do działań podejmowanych przez placówkę oraz osiągniętych przez nią sukcesów (nagrody Prezydenta Miasta Krakowa, listy gratulacyjne od Małopolskiego Kuratora Oświaty). Projekt „Widzieć to wiedzieć” stał się natomiast przykładem dobrej praktyki i otrzymał najwyższe wyróżnienie Komisji Europejskiej „Star Project”.

MIARĄ JAKOŚCI PROJEKTU SĄ JEGO
REZULTATY, TO, JAK PRZEDSIĘWZIĘCIE
WPŁYNĘŁO NA UCZESTNIKÓW
ORAZ INNYCH ODBIORCÓW. **NASZ
PROJEKT NIEWĄTPLIWIE ODNIÓSŁ
SUKCES. DOWODEM NA TO JEST
ZMIANA POSTAW UCZESTNIKÓW
I ODBIORCÓW, KTÓRZY SĄ BARDZIEJ
DOJRZALI, OTWARCI, ŚWIADOMI ORAZ
CIEKAWI ŚWIATA. DOCENIŁA TO M.IN.
KOMISJA EUROPEJSKA, PRZYZNAJĄC
WYRÓŻNIENIE „STAR PROJECT”**
– PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

LITTLE EUROPEANS KNOW EACH OTHER

TYTUŁ PROJEKTU:

Little Europeans know each other

ORGANIZACJA:

*Przedszkole nr 240 im. Polskich Olimpijczyków
w Warszawie*

2011–2013

Przedszkole nr 240 im. Polskich Olimpijczyków w Warszawie realizowało projekt wspólnie z placówkami z Turcji, Francji, Portugalii, Włoch i Wielkiej Brytanii. Dzięki temu jego pracownicy podnieśli swoją wiedzę na temat funkcjonowania systemu edukacji w krajach partnerskich oraz nawiązali relacje z zagranicznymi instytucjami uczestniczącymi w projekcie. Nauczyciele zaangażowani w przedsięwzięcie przede wszystkim poszukiwali przykładów twórczego i nowatorskiego działania w procesie nauczania. Współpraca okazała się bardzo owocna, a uczestnicy projektu zdobyli nowe kompetencje. Nauczyciele, prowadząc wspólne działania, uczyli się, jak efektywnie pracować w interdyscyplinarnych zespołach oraz jak wykorzystywać technologie informacyjno-komunikacyjne.

Tyle jeśli chodzi o dorosłych. Jak wiadomo, nie byli oni jedynymi uczestnikami projektu. W działania zaangażowano również najmłodszych. Dzieci, uczestnicząc w festiwalach, pomagając w organizacji wystaw oraz wyszukując informacje o krajach partnerskich, zdobywały umiejętności, które w przyszłości pomogą im odnaleźć się na europejskim rynku pracy. Przedszkolaki, kontaktując się z rówieśnikami z zagranicy, zrozumiały, jak ważna jest nauka języków obcych. Najmłodsi, wykonując wspólnie zadania, uczyli się również tego, jak należy się zachowywać w wielokulturowym towarzystwie oraz jak pracować w takim gronie.

Znajomość języków obcych i gotowość do pracy w międzynarodowym zespole to atuty dobrze wykwalifikowanych pracowników. Przedszkole nr 240 im. Polskich Olimpijczyków postanowiło zadbać o rozwijanie takich umiejętności nie tylko wśród kadry, ale również wśród dzieci. Tak narodził się pomysł na realizację projektu „Little Europeans know each other”.

Zdaniem organizatorów uczestnicy projektu poculi się jednocześnie członkami lokalnych społeczności oraz Europejczykami.

NASZE PRZEDSZKOLE ZMieniŁO SiĘ. NAUCZYCIELE STALI SiĘ BARDZIEJ KREATYWNI. CHCĄ DOKONYWAĆ ZMIAN. DZIECI UTRWALIŁY POCZUCIE PRZYNALEŻNOŚCI NARODOWEJ, ZROZUMIAŁY, ŻE FUNKCJONUJĄ W SPOŁECZNOŚCI, DOSTRZEGŁY RÓŻNICE KULTUROWE I STAŁY SiĘ BARDZIEJ TOLERANCYJNE. RODZICE, KTÓRZY ZAANGAŻOWALI SiĘ W PROJEKT, ZROZUMIELI, JAKĄ ROLĘ ODGRYWAJĄ W PROCESIE EDUKACJI SWOICH DZIECI. DOKONUJĄC EWALUACJI NASZYCH DZIAŁAŃ, UŚWIADOMILIŚMY SOBIE, WSZYSTKIM PRACOWNIKOM, DZIECIOM I ICH RODZICOM, **JAK WIELE ZROBILIŚMY I ILE KORZYŚCI ODNIEŚLIŚMY** – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

W trakcie realizacji projektu jego uczestnicy wypracowali szereg wartościowych materiałów edukacyjnych. Przygotowano różnorodne prezentacje na temat edukacji pozaszkolnej oraz systemów edukacji w krajach partnerskich. Jeden z najważniejszych rezultatów to książka ze scenariuszami zajęć, które można przeprowadzać w innych przedszkolach. Publikacja jest dostępna dla wszystkich, którzy chcą zastosować podobne rozwiązania w placówkach, w których nauczają. Źródłem wiedzy może być również strona internetowa na temat projektu.

Organizatorzy chwalą się, że jest ona bardzo często odwiedzana przez nauczycieli, którzy następnie występują z dodatkowymi pytaniami na temat realizacji projektu. Inicjatywa Przedszkola nr 240 im. Polskich Olimpijczyków zainteresowała również lokalne oraz specjalistyczne media, co z kolei wpłynęło na wzrost liczby kandydatów do przedszkola.

OD RAPORTU Z EWALUACJI ZEWNĘTRZNEJ DO SUKCESU SZKOŁY

TYTUŁ PROJEKTU:

Od raportu z ewaluacji zewnętrznej do sukcesu szkoły

ORGANIZACJA:

Kuratorium Oświaty w Krakowie

2011–2013

Projekt „Od raportu z ewaluacji zewnętrznej do sukcesu szkoły” to próba odpowiedzenia na pytania związane z realizacją zewnętrznego nadzoru pedagogicznego w szkołach, jego efektami i rolą w rozwoju szkoły. Aby zgłębić tę kwestię, Kuratorium Oświaty wraz z IX LO w Krakowie i Małopolskim Centrum Doskonalenia Nauczycieli postanowiło przemierzyć drogę od ewaluacji do sukcesu.

Wszystko zaczęło się od całościowej ewaluacji, którą w IX LO im. Zygmunta Wróblewskiego w Krakowie przeprowadzili wizytatorzy Kuratorium Oświaty. Po zakończonym badaniu przygotowano raport, który został przekazany dyrektorowi szkoły. Opracowany materiał stanowił źródło bardzo cennych informacji na temat funkcjonowania szkoły. Dał on początek wielokierunkowym zmianom. Dotyczyły one doskonalenia zawodowego nauczycieli, procesów zachodzących na zajęciach oraz aktywizowania i motywowania uczniów. Wprowadzane udoskonalenia były monitorowane w ramach realizowanego przez dyrektora szkoły nadzoru pedagogicznego.

Instytucjom udało się pokonać wyznaczoną drogę. Dotarli do mety i tym samym osiągnęli sukces. Realizacja projektu pozytywnie wpłynęła na pracowników Kuratorium Oświaty, którzy wzbogacili swoje doświadczenia w zakresie przeprowadzania ewaluacji zewnętrznej oraz wspierania szkół już po ewaluacji. Nauczyciele szkoły ponadgimnazjalnej mieli możliwość doskonalenia zawodowego w zakresie prowadzenia hospitacji koleżeńskich oraz dzielenia się doświadczeniami. W IX LO w celu doskonalenia procesów edukacyjnych wprowadzone zostały nowe metody współpracy nauczycieli. Pracownicy ośrodka doskonalenia nauczycieli wprowadzili natomiast do swojej oferty edukacyjnej zajęcia przygotowujące nauczycieli do prowadzenia hospitacji koleżeńskich.

Realizacja projektu miała wpływ nie tylko na rozwój instytucji w nich uczestniczących, ale ma również realny wpływ na politykę oświatową w Małopolsce. Dzięki przedsięwzięciu opracowano system działań poewaluacyjnych, który jest stosowany w innych małopolskich instytucjach. Ta nowatorska metoda została przedsta-

wiona m.in. na międzynarodowej konferencji organizowanej przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Ośrodek Rozwoju Edukacji w Zakopanem.

Ponieważ projekt realizowany był we współpracy z partnerskimi instytucjami z Niemiec, uczestniczące w przedsięwzięciu placówki nawiązały współpracę w zakresie doskonalenia zajęć edukacyjnych. Kuratorium Oświaty w Krakowie pogłębiło współpracę z Dyrekcją Nadzoru i Usług w Trewirze (ADD) poprzez nawiązanie kontaktów z Krajowym Instytutem Pedagogicznym (PI) oraz Agencją ds. Zapewniania Jakości (AQS). W efekcie Małopolski Kurator Oświaty zorganizował konferencję z udziałem przedstawicieli AQS i pracowników kuratorium w Krakowie. Spotkanie dotyczyło narzędzi i sposobów prowadzenia ewaluacji zewnętrznej.

*REALIZACJA PROJEKTU MIAŁA
WPŁYW NA ZMIANY, KTÓRE ZASZŁY
W INSTYTUCJACH PARTNERSKICH
ORAZ W POLITYCE OŚWIATOWEJ
W MAŁOPOLSCE. DZIAŁANIA ZACHĘCIŁY
NAUCZYCIELI DO PODJĘCIA NOWYCH
FORM WSPÓŁPRACY. MAŁOPOLSKIE
CENTRUM DOSKONALENIA NAUCZYCIELI
ZAINSPIROWANE SUKCESEM SZKOLEŃ
PROWADZONYCH PRZEZ NIEMIECKICH
EKSPERTÓW POSZERZYŁO OFERTĘ
PROGRAMOWĄ. DZIAŁANIA OŚWIATOWE
PODJĘTE W NASZYM REGIONIE SĄ
NOWATORSKIE I MAJĄ WPŁYW NA
NADZÓR PEDAGOGICZNY SPRAWOWANY
PRZEZ KURATORA OŚWIATY
– PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY*

DOBRE PRAKTYKI

kategoria SZKOLNICTWO
WYŻSZE PROGRAM ERASMUS

FACING IMPACT OF THE SECOND WORLD WAR: URBAN DESIGN IN CONTEMPORARY EUROPEAN CITIES

TYTUŁ PROJEKTU:

*Facing Impact of the Second World War: Urban
Design in Contemporary European Cities*

ORGANIZACJA:

Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki

2009–2012

W wielu miastach europejskich konsekwencje II wojny światowej widoczne są do dzisiaj. Osoby zarządzające urbanistyką takich miejsc powinny wykazać się dużą wrażliwością, odpowiedzialnością oraz znajomością historii. Taką postawę m.in. wśród przyszłych architektów próbowali wykształcić przedstawiciele instytucji realizujących projekt.

Poprzez projekt „Facing Impact of the Second World War: Urban Design in Contemporary European Cities” próbowano zwrócić uwagę studentów architektury i projektowania urbanistycznego na potrzebę poznania historii miejsc, szczególnie tych dotkniętych II wojną światową, przed zaprojektowaniem zabudowy. Studenci pogłębiali swoją wiedzę w trakcie zajęć, na których omawiano zagadnienia dotyczące uwarunkowań społecznych, historii, tradycji, krajobrazu oraz innych czynników, które należy uwzględnić podczas przygotowywania projektów. Tłumaczono uczestnikom kursów, jak ważne są kompleksowe podejście, czyli zrozumienie potrzeb społeczności lokalnej, jej poglądów, wyznawanych wartości, współpraca z ekspertami zewnętrznymi oraz udział społeczności lokalnej w samym procesie projektowania. W ten sposób próbowano również uświadomić studentom, czym jest wspólne europejskie dziedzictwo kulturowe.

Celem pierwszej edycji kursu intensywnego (2009/2010) była integracja urbanistyczna Muzeum Auschwitz-Birkenau i innych pozostałości wojennych, w tym rozległych obszarów postindustrialnych dawnych zakładów IG Farben, z miastem Oświęcimiem. W trakcie drugiej edycji projektu (2010/2011) dokonana została próba integracji przestrzeni publicznych Rotterdamu w zasięgu tzw. Brandlijn – linii ognia – centrum miasta, które zostało całkowicie zniszczone w wyniku bombardowania na początku wojny. Przedmiotem studiów podczas trzeciej edycji kursu

**ZDECYDOWALIŚMY SIĘ NA
WYJĄTKOWO TRUDNY TEMAT, JAKIM
SĄ KONSEKWENCJE II WOJNY
ŚWIATOWEJ DLA MIAST EUROPEJSKICH**

– ZAKŁADAJĄC, ŻE POMOŻE ON
STUDENTOM ZROZUMIEĆ TRUDNE
UWARUNKOWANIA URBANISTYCZNE
W KONTEKŚCIE NIE TAK DAWNEJ
HISTORII. KOMPLEKSOWOŚĆ TEMATU
I JEGO WIEŁODYSCYPLINARNE
UJĘCIE SKŁONIŁY UCZESTNIKÓW DO
POCHYLENIA SIĘ NAD PRZESZŁOŚCIĄ
MIAST I INDYWIDUALNEGO
ZAANGAŻOWANIA, CO WIDAĆ
W PRECYZYJNIE OPRACOWANYM
OLBRZYMIM MATERIALE BĘDĄCYM
WYNIKIEM PRAC STUDENTÓW
– PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

[2011/2012] było centrum Drezna – miasta kompletnie zbombardowanego w czasie wojny, odbudowanego częściowo w duchu modernizmu i przechodzącego przez kolejne etapy niedokończonych lub niezrealizowanych koncepcji planistycznych. Każda z trzech edycji kursu intensywnego umożliwiła studentom uzyskanie wiedzy niezbędnej w zarządzaniu środowiskiem zurbanizowanym.

Ważnym elementem programu zajęć była także praca w mieszanych zespołach oraz wykorzystywanie nowoczesnych narzędzi i technik komputerowych podczas przeprowadzania skomplikowanych analiz i syntez projektowych. W trakcie warsztatów próbowano dostosować techniki pracy do potrzeb, umiejętności i przyzwyczajeń studentów. Dlatego wykorzystywano media społecznościowe oraz tworzone wspólnie bazy danych. W trzech edycjach kursu intensywnego wzięto udział łącznie 102 studentów i 12 nauczycieli akademickich z 4 uczelni partnerskich.

Organizatorzy chwalą się, że efekty projektu przekroczyły ich oczekiwania. Na uczelniach i w wielu miastach odbyły się prezentacje i wystawy projektów przygotowanych przez studentów. Informacje na temat działań zostały opublikowane na stronie internetowej przedsięwzięcia oraz na profesjonalnych portalach architektonicznych. Powstały prace dyplomowe, w których rozwinęto temat projektu. Wypracowane metody z zakresu analizy, syntezy i publicznej prezentacji wykorzystywane są w kolejnych projektach. Przykładem są warsztaty organizowane w miastach o wspólnej trudnej historii. Do sukcesów zaliczyć można zaliczyć prezentację projektu (przykład najlepszej praktyki) na międzynarodowej konferencji dotyczącej programów intensywnych w Bonn w 2012 r.

Kinga Racoń-Leja

KINGA RACOŃ-LEJA / KOORDYNATORKA

- Zastępca Dyrektora Instytutu Projektowania Urbanistycznego Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej
- Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki

FACING IMPACT OF THE SECOND WORLD WAR: URBAN DESIGN IN CONTEMPORARY EUROPEAN CITIES

Jaki największy sukces odniosła instytucja w trakcie realizacji projektu?

Politechnika Krakowska, jako instytucja koordynująca, wyrobiła markę oraz zdobyła renomę. Przełożyło się to na wzmocnienie współpracy europejskiej na poziomie edukacyjnym i naukowym. Ogromnym wyróżnieniem dla nas była możliwość uczestnictwa w międzynarodowej konferencji DAAD i Education & Culture DG „Mobility and Innovation in European Context” w 2011 r. w Bonn. Prezentacja wyników naszych działań spotkała się tu z dużym zainteresowaniem. W 2014 r. niemieckie DAAD włączyło nasz projekt do obszernej publikacji „Innovativ, intensiv, interdisziplinär – der Beitrag von Sommerschulen zur ERASMUS – Mobilität in Europa 2007–2013”.

A jak Pani osobiście wspomina i ocenia te działania? Jaką rolę w Pani życiu odegrał projekt?

Koordynacja tak dużego projektu wymagała sporego wysiłku i zaangażowania – to prawie 5 lat, które stały się częścią mojego życia. Pomimo ogromnej pracy projekt wspominam bardzo pozytywnie, przede wszystkim dlatego, że otworzył mi ogromne możliwości współpracy międzynarodowej. Program bardzo wiele mnie nauczył, doświadczenia z IP wprowadzam na zajęciach kursowych, a krótkie programy edukacyjne stały się istotnym elementem mojej aktywności dydaktycznej. Projekt zmobilizował mnie do przygotowania pracy naukowej, habilitacyjnej, która bardzo ściśle wiąże się z tematem programu.

Najlepsze Pani wspomnienia z realizacji projektu to...

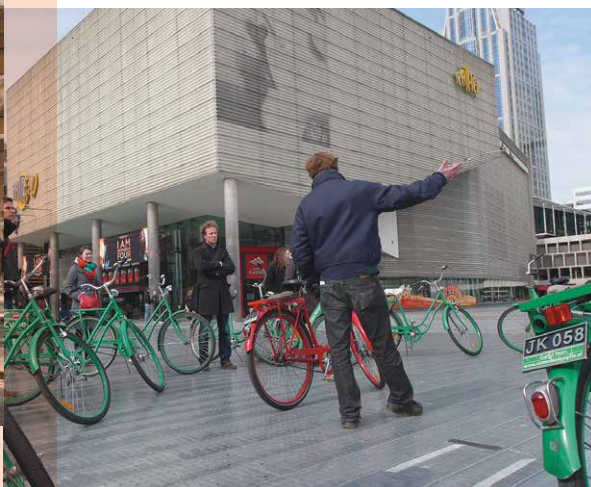
Miałam przyjemność obserwować, jak młodzi ludzie z różnych krajów mogą razem pracować nad tematem tak trudnym jak II wojna światowa. Do dziś wspominam,

z jakim entuzjazmem potrafili prezentować nowe wizje dla miasta tak mocno dotkniętego wojną jak Oświęcim. W Dreźnie natomiast razem z mieszkańcami sadziliśmy klomby na miejscu tzw. dzikich parkingów. Uśmiechaliśmy się, kiedy zawstydzeni kierowcy zabierali swoje samochody. Z zachwytem natomiast obserwowaliśmy, jak starsza pani podlewa posadzone przez nas kwiaty. Zmienialiśmy nie tylko siebie, ale również mieszkańców miast dotkniętych wojną.

I co dalej? Czy organizacja zamierza kontynuować podjęte działania, czy może ma całkiem nowe pomysły, które planuje zrealizować w najbliższej przyszłości?

Nadal prowadzimy wspólne projekty zarówno dydaktyczne, jak i naukowe z naszymi dotychczasowymi partnerami, poszerzając naszą współpracę o nowe uczelnie. Nasze działania dotyczą m.in. miast o wspólnej polsko-niemieckiej przyszłości. Program, który koordynujemy z HAWK Hildesheim, objął warsztaty we Wrocławiu w 2012 r. oraz w Goerlitz/ Zgorzelcu 2013 r. Wydział Architektury PK zorganizował w ubiegłym roku międzynarodowe seminarium dotyczące roli warsztatów architektonicznych w procesie nauczania, obecnie przygotowywana jest natomiast międzynarodowa publikacja na ten temat.

INTENSYWNE KURSY JĘZYKOWE ERASMUSA (EILC) – KURSY JĘZYKA POLSKIEGO DLA ZAGRANICZNYCH STUDENTÓW

TYTUŁ PROJEKTU:

Intensywne kursy językowe Erasmusa (EILC) – kursy języka polskiego dla zagranicznych studentów

ORGANIZACJA:

*Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie,
Centrum Kultury i Języka Polskiego dla
Cudzoziemców*

2013

Nauczenie obcokrajowców języka polskiego zaledwie w trzy tygodnie to olbrzymie wyzwanie dla organizatorów intensywnych kursów językowych. Pracownicy Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie dołożyli jednak wszelkich starań, aby kursanci w przyszłości bez obaw mogli porozumiewać się po polsku w codziennych, życiowych sytuacjach.

W dwóch kursach zorganizowanych w roku 2013 na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie uczestniczyło 35 zagranicznych studentów z 7 krajów. Kursanci przyjechali do Polski na studia lub praktyki w ramach programu Erasmus w roku akademickim 2013/14. Trzytygodniowy kurs obejmował 92 godziny zajęć obowiązkowych: 60 godzin lektoratu języka polskiego, 20 godzin konwersacji i laboratorium językowego oraz 12 godzin wykładów dotyczących historii Polski, literatury polskiej, polskiej kultury i sztuki, mediów, tradycji i zwyczajów, życia społeczno-politycznego. Ponadto oferowano 13 godzin zajęć dodatkowych w formie warsztatów komputerowych, na których studenci wykorzystywali multimedialne kursy języka polskiego.

Po 92 godzinach kursu na poziomie A1 wszyscy studenci byli w stanie komunikować się w stopniu podstawowym w języku polskim w najważniejszych życiowych sytuacjach. Dwa kursy języka polskiego jako obcego były prowadzone przez cztery lektorki (pojedynczy kurs prowadzony jest dla grupy około 15-osobowej). Dodatkowo trzech nauczycieli prowadziło warsztaty i wykłady dotyczące wiedzy o Polsce. Lektorzy posługiwali się przede wszystkim metodą komunikacyjną, aby studenci po ukończeniu kursu nie bali się używać języka polskiego w typowych, życiowych sytuacjach.

Organizatorzy nieustannie motywowali uczestników i zachęcali do mówienia po polsku. Uczestnicy kursu musieli wykonywać zadania polegające m.in. na zamawianiu dań po polsku, robieniu drobnych zakupów w sklepie czy w aptece, pytaniu o drogę czy kupieniu biletów. Dbano

PODCZAS ZALEDWIE DZIEWIĘCIU LAT PRZEPROWADZALIŚMY KURSY EILC AŻ 5 RAZY – W LATACH: 2008, 2010, 2011, 2012, 2013, A W KURSACH TYCH UCZESTNICZYŁO ŁĄCZNIE PONAD 150 STUDENTÓW. **POZWOLIŁO TO NAM ZNALEŹĆ SIĘ Z GRUPIE NAJBARDZIEJ ZNANYCH I NAJDŁUŻEJ ZAJMUJĄCYCH SIĘ NAUCZANIEM JĘZYKA POLSKIEGO JAKO OBCEGO OŚRODKÓW UNIWERSYTECKICH W POLSCE, CO JUŻ JEST DLA NAS DUŻYM WYRÓŻNIENIEM.** MOŻLIWOŚĆ PRZEPROWADZANIA KURSÓW EILC, GOSZCZENIA TAK WIELU STUDENTÓW, ZAPOZNAWANIA ICH Z JĘZYKIEM POLSKIM I NASZĄ KULTURĄ TO NIE TYLKO INTERESUJĄCE WYZWANIE, ALE TEŻ POZYTYWNE, ROZWIJAJĄCE I CENNE DOŚWIADCZENIE – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

również o to, by uczestnicy kursu rozwijali swoje umiejętności w zrównoważony sposób, tzn. uczyli się jednocześnie gramatyki, mówienia, rozumienia ze słuchu oraz rozumienia tekstów pisanych. Aby urozmaicić metody dydaktyczne, uczono także poprzez zabawę – śpiewanie polskich piosenek, odgrywanie scenek, wygłaszanie krótkich monologów i dialogów (np. podczas warsztatów teatralno-taneczno-muzycznych). Zgodnie z ideą kursów EILC w programie znalazły się także różnego typu spotkania przybliżające studentom życie na uczelni oraz wycieczki do ważnych pod względem historyczno-kulturalnym miejsc regionu.

W promocji rezultatów kursu i w celu zapewnienia ich trwałości sięgnięto po nowe media – studenci otrzymali CD z 400 fotografiami z kursu, otrzymali je też przedstawiciele władz UWM. Wybrane fotografie i informacje o kursach EILC znalazły się także na stronie internetowej Centrum Kultury i Języka Polskiego dla Cudzoziemców UWM i w broszurach informacyjno-promocyjnych Centrum.

ACAMIMM – ANALYTICAL AND COMPUTER ASSISTED METHODS IN MATHEMATICAL MODELS

TYTUŁ PROJEKTU:

*ACAMiMM – Analytical and Computer Assisted
Methods in Mathematical Models*

ORGANIZACJA:

Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy

2011–2013

W przedsięwzięciu udział wzięły: Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy, Uniwersytet Śląski w Katowicach oraz uczelnie z Niemiec, Węgier i Rumunii. Celem projektu „ACAMiMM – Analytical and Computer Assisted Methods in Mathematical Models” było stworzenie innowacyjnego modułu kształcenia. Uczestnicy – słuchacze studiów magisterskich i doktoranckich oraz wyróżniający się słuchacze studiów I stopnia matematyki, fizyki i informatyki – wzięli udział w zajęciach, podczas których zajmowali się m.in. sposobami badania modeli matematycznych powstałych w ekonomii i przemyśle. W rozwiązywaniu problemów studentów wspierali nauczyciele akademicy. W ramach projektu wypracowano metodę połączenia zaawansowanej matematyki wyższej, programowania metod dowodzenia i modelowania procesów fizycznych.

Dzięki zaangażowaniu wykładowców, którymi byli doświadczeni profesorowie oraz autorzy omawianych teorii, łatwo osiągnięto wszystkie założone cele: dydaktyczne, naukowe, organizacyjne i te związane z integracją kultur oraz wymianą doświadczeń.

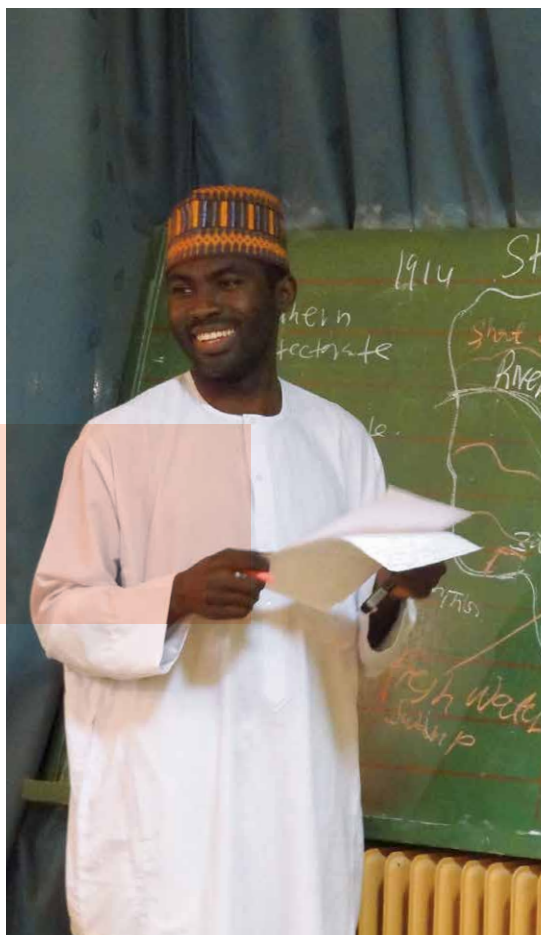
W czasie realizacji kursu nie było podziału na studentów oraz nauczycieli. Wykłady i ćwiczenia były dialogiem pomiędzy nauczycielami, a słuchaczami. Uczestników projektu połączyła ciężka praca, wspólny cel oraz sukces. Tak powstała społeczność ACAMiMM.

Największą satysfakcję dla organizatorów stanowiły jednak osiągnięcia uczestników. Studenci znacznie rozszerzyli swoją wiedzę o nowoczesnych metodach modelowania matematycznego. Udowodnili to podczas egzaminu oraz prezentując rozwiązanie zadania problemowego, nad którym pracowali w zróżnicowanych kulturowo grupach. Zdaniem polskiego koordynatora uczelnianego programu Erasmus pracowitość studentów zasługuje na szczególne uznanie. Z wielką chęcią pokonywali oni trudności i w bardzo krótkim czasie opalniali obszerny materiał. Ciężka praca i wspólne cele połączyły uczestników projektu. Powstała społeczność ACAMiMM. Jej charakterystyczną cechą był brak podziału na nauczycieli i studentów.

Realizacja projektu przyniosła mnóstwo korzyści. Coraz więcej interesariuszy odszukuje Uniwersytet Kazimierza Wielkiego na uniwersyteckiej mapie Europy, co z kolei sprzyja internacjonalizacji. Dla uczestników przygotowano skrypty w pełni pokrywające treści kursu. Skrypty uzupełnione o zadania do samodzielnego rozwiązywania, pytania egzaminacyjne, zadania projektowe i ich wybrane rozwiązania stanowią treść podręcznika akademickiego. Wypracowano rzetelne metody i narzędzia ewaluacji. Opracowane dla potrzeb kursu książka i metody ewaluacji są trwałymi narzędziami pracy i oceny jej efektywności, a także podstawą do odtwarzania kursu. Wspomniane wyżej narzędzia i metody zostały zaprezentowane podczas spotkania dla koordynatorów (Warszawa, 5.10.2012). Będą one także wykorzystywane w kolejnych projektach, podobnie jak logo kursu i wzory certyfikatów.

Na każdej uczelni partnerskiej promowano kurs ACAMiMM przed rekrutacją studentów, korzystając z ulotek reklamowych. Po jego zakończeniu dzielono się wrażeniami na swoich uczelniach. O ACAMiMM pisała lokalna prasa, sprawozdanie z I edycji otrzymał Prezydent Miasta Bydgoszczy. Wyróżnieniem był artykuł „Matematyka nie przestaje fascynować” Renaty Smolarczyk („Europa dla Aktywnych” nr 13, 2013 r.). Studenci i wykładowcy, pracując niezwykle intensywnie naukowo i biorąc udział w zajęciach kulturowych i krajoznawczych, stworzyli zintegrowaną społeczność. Nawiązano współpracę, która żywo rozwija się poza projektem.

LETNIA SZKOŁA „ANALYTICAL AND COMPUTER ASSISTED METHODS IN MATHEMATICAL MODELS” TO WSPÓLNY SUKCES PROFESORÓW I STUDENTÓW SIEDMIU UNIWERSYTETÓW Z CZTERECH RÓŻNYCH KRAJÓW. ZAJĘCIA PROWADZONE BYŁY PRZEZ WYBITNYCH SPECJALISTÓW, KTÓRZY Z TAKĄ SAMĄ PASJĄ PROWADZĄ BADANIA NAUKOWE I ZAJĘCIA ZE STUDENTAMI. WYKŁADY I ĆWICZENIA BYŁY DIALOGIEM POMIĘDZY NAUCZYCIELAMI A SŁUCHACZAMI. **NASZA LETNIA SZKOŁA BYŁA NAJLEPSZĄ SZKOŁĄ ŻYCIA, WSPÓŁPRACY I POROZUMIENIA.** NA JEJ PRZYKŁADZIE POKAZALIŚMY, W JAKI SPOSÓB Z SUKCESEM POŁĄCZYĆ POZORNIE ODLEGŁE DYSCYPLINY: MATEMATYKĘ, FIZYKĘ STOSOWANĄ I INFORMATYKĘ – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

INTENSYWNE KURSY JĘZYKOWE ERASMUSA (EILC) – KURSY JĘZYKA POLSKIEGO DLA ZAGRANICZNYCH STUDENTÓW

TYTUŁ PROJEKTU:

Intensywne kursy językowe Erasmusa (EILC) – kursy języka polskiego dla zagranicznych studentów

ORGANIZACJA:

Uniwersytet Śląski w Katowicach, Szkoła Języka i Kultury Polskiej

2013

Nawet najbardziej bogaty zasób słów nie wystarczy, aby swobodnie porozumiewać się w obcym języku. Należy również znać tradycję i kulturę danego kraju. Doskonale zdają sobie z tego sprawę pracownicy Uniwersytetu Śląskiego, którzy organizują intensywne kursy językowe dla stypendystów Erasmusa.

Bogaty i intensywny program kursów EILC prowadzonych przez Szkołę Języka i Kultury Polskiej Uniwersytetu Śląskiego przewidywał 116 godzin nauki języka: 80 godz. lektoratu i 36 godz. innych zajęć językowych (konwersacje, gry i zabawy językowe itp.). Uczestniczyło w nich 57 studentów, którzy uczyli się w 4 grupach językowych. Zajęcia dla każdej około 15-osobowej grupy prowadziło troje wykwalifikowanych i doświadczonych lektorów Szkoły Języka i Kultury Polskiej Uniwersytetu Śląskiego.

Przed południem studenci uczestniczyli w lektoracie, a po południu – w zajęciach językowych, w czasie których utrwalali zdobytą wiedzę lub rozwijali swoje umiejętności językowe. W tym czasie studenci prezentowali najśłynniejsze wiersze dla dzieci, uczestniczyli w wieczorach z polską piosenką oraz konkursach i zabawach. Tego typu zajęcia przygotowane były głównie z myślą o aktywizacji językowej studentów.

Organizatorzy kursu zadbali również o to, by stypendyści Erasmusa jednocześnie uczyli się gramatyki języka polskiego oraz poznawali podstawowe zwroty niezbędne do tego, aby radzić sobie w codziennych, życiowych sytuacjach. W ramach kursów EILC prowadzono też wykłady, seminaria i spotkania (ok. 20 godzin tygodniowo), których celem było zapoznanie zagranicznych studentów z naj-

ważniejszymi wiadomościami o Polsce z zakresu literatury, kinematografii, tradycji oraz sytuacji społeczno-politycznej. Projekt obejmował również wycieczki edukacyjne po regionie i zwiedzanie miast, dzięki czemu zagraniczni studenci poznawali polską kulturę, historię oraz architekturę. Uczestnicy obejrzeli także specjalnie przygotowany blok polskich filmów i brali udział w dyskusji moderowanej przez filmoznawców. Tego typu zajęcia przeprowadzono z uwagi na to, że dopiero poznanie kontekstu, czyli kultury danego kraju, jego tradycji i obyczajów, pozwala swobodnie komunikować się z jego mieszkańcami.

Stypendyści programu Erasmus aktywnie zostali włączeni w życie studencie Uniwersytetu Śląskiego: spotkali się z przedstawicielami samorządu studenckiego, studenckich kół naukowych i kół zainteresowań, nauczyli się, w jaki sposób układać plany zajęć, wypełniać dokumenty uniwersyteckie i druki urzędowe. Na potrzeby kursu zostały opracowane materiały dydaktyczne (prezentacje multimedialne, quizy językowe, gry karciane, książeczki i broszurki), które w atrakcyjny sposób przedstawiły przekazywane studentom wiadomości. Do tej pory są one używane w czasie stacjonarnych i zagranicznych kursów języka polskiego (prowadzonych w różnych środowiskach przez lektorów związanych ze Szkołą Języka i Kultury Polskiej – w tym także wśród Polonii w czasie wyjazdowych warsztatów języka polskiego).

MAMY ŚWIADOMOŚĆ, ŻE DZIĘKI NASZYM DZIAŁANIOM PIERWSZE TYGODNIE W POLSCE, KRAJU CZĘSTO ODLEGŁYM NIE TYLKO GEOGRAFICZNIE, ALE TAKŻE OBYCZAJOWO I MENTALNIE, SĄ DLA ZAGRANICZNYCH STUDENTÓW MNIEJ STRESUJĄCE. OTWARTA POSTAWA PRACOWNIKÓW I WSPÓŁPRACOWNIKÓW NASZEJ SZKOŁY SPRAWIA, ŻE STUDENCI ŁATWO NAWIĄZUJĄ BLISKIE RELACJE I UTRZYMUJĄ Z NASZYM OŚRODKIEM KONTAKT NAWET PO POWROCIE DO SWOICH KRAJÓW. WSZYSTKO TO NIEWĄTPLIWIE BARDZO KORZYSTNIE WPŁYWA NA PROMOCJĘ POLSKI I POLAKÓW ZA GRANICĄ – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

DOBRE PRAKTYKI

kategoria EDUKACJA
ZAWODOWA
PROGRAM LEONARDO DA VINCI

IMPROFARM – IMPROVEMENT OF PRODUCTION AND MANAGEMENT PROCESS IN AGRICULTURE THROUGH TRANSFER OF INNOVATIONS

TYTUŁ PROJEKTU:

IMPROFARM – Improvement of Production and Management Process in Agriculture Through Transfer of Innovations

ORGANIZACJA:

Instytut Zootechniki Państwowy Instytut Badawczy w Krakowie

2011–2013

Projekt zrealizowało konsorcjum składające się z uniwersytetów, instytutów naukowych, profesjonalnych rolników, organizacji szkoleniowych, naukowych i konsultingowych z Polski, Bułgarii, Cypru, Słowacji i Włoch. IMPROFARM koncentrował się na rozwoju umiejętności i kompetencji rolników oraz osób zatrudnionych w sektorze rolnictwa zajmujących się w szczególności zarządzaniem gospodarstwem, szkołkarstwem, rolnictwem ekologicznym lub innowacyjnością produkcji zwierzęcej. Zdaniem polskiej

IMPROFARM był dla Instytutu Zootechniki PIB pierwszym projektem, w którym jednostka pełniła rolę lidera. Instytucja sprostaa jednak zadaniu. Projekt okazał się strzałem w dziesiątkę. Mimo zapotrzebowania inicjatywa jest jedną z niewielu, która służy rozwijaniu umiejętności osób zatrudnionych w sektorze rolnictwa. Instytut Zootechniki wraz z partnerami dołożyli zatem wszelkich starań, by rozpowszechnić wypracowane materiały edukacyjne na jak największą skalę.

instytucji podjęta wspólnie inicjatywa jest bardzo wartościowa, m.in. ze względu na realizację w Europie niewielkiej liczby projektów o podobnej tematyce. Przygotowując przedsięwzięcie, instytucje wyszły zatem naprzeciw potrzebom osób zatrudnionych w sektorze rolniczym. Do dziś mogą one korzystać z wypracowanych materiałów, które zostały zamieszczone na platformie e-learningowej. Zawierają one materiał teoretyczny, studia przypadku oraz narzędzia do oceny zdobytej wiedzy. Taka forma szkolenia nie tylko umożliwia mieszkańcom obszarów wiejskich zdobywanie wiedzy merytorycznej, ale także pomaga zapobiegać wykluczeniu cyfrowemu tych osób.

Ponadto w ramach projektu przygotowano podręcznik hodowli pszczół, e-booki ze szkoleniami w trybie off-line oraz raporty. Konsorcjum w sumie zrealizowało aż 56 działań promocyjnych i upowszechniających. Ich liczba i zakres znacznie przekroczyły wstępnie deklarowany poziom. Działania pozwoliły dotrzeć do ogromnej liczby odbiorców: rolników, doradców rolniczych, nauczycieli zawodu w tej branży, producentów rolnych. W tej dziedzinie najaktywniejszy okazał się partner polski, który wziął udział w 25 międzynarodowych, krajowych, regionalnych i lokalnych wydarzeniach targowo-wystawienniczych skierowanych do sektora rolnego.

Poza udziałem w targach lider projektu opublikował liczne artykuły i informacje na stronie internetowej oraz przygotował wiele materiałów promocyjnych: ulotki, kalendarze, e-booki oraz drukowane wersje podręcznika. Zwieńczeniem działań upowszechnieniowych były konferencje zorganizowane przez każdego z partnerów we własnym kraju oraz międzynarodowa konferencja podsumowująca przedsięwzięcie.

Biorący udział w projekcie przedstawiciele Instytutu Zootechniki uważają, że kontakty nawiązane przez partnerów są nie do przecenienia i już skutkują kolejnymi wspólnymi inicjatywami.

PROJEKT JEST JEDNĄ Z NIELICZNYCH INICJATYW, KTÓRA DOTYCZY SEKTORA ROLNEGO.
DODATKOWO DOSTARCZA MATERIAŁY SZKOLENIOWE NA NAJWYŻSZYM POZIOMIE,
OPRACOWANE PRZEZ FACHOWCÓW Z WIELOLETNIM DOŚWIADCZENIEM I WIEDZĄ.
REZULTATY PROJEKTU BYŁY BARDZO SZEROKO UPOWSZECHNIANE. STARALIŚMY SIĘ
DOTRZEĆ DO JAK NAJWIĘKSZEJ LICZBY ZAINTERESOWANYCH OSÓB, OD ROLNIKÓW
INDYWIDUALNYCH POPRZEC DORADCÓW ROLNYCH I PRZEDSTAWICIELI ORGANÓW
EUROPEJSKICH Z BRUKSELI – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

Maciej Dymacz

MACIEJ DYMACZ / RESEARCHER

- Starszy specjalista
- Instytut Zootechniki PIB

IMPROFARM – IMPROVEMENT OF PRODUCTION AND MANAGEMENT PROCESS IN AGRICULTURE THROUGH TRANSFER OF INNOVATIONS

Jaki największy sukces odniosła instytucja w trakcie realizacji projektu?

Projekt IMPROFARM był dla Instytutu Zootechniki PIB pierwszym projektem, w którym IZ PIB był liderem. Był to też pierwszy projekt edukacyjny, w którym IZ PIB wziął udział. Innym sukcesem jest wypracowanie materiałów szkoleniowych, które do tej pory są wykorzystywane przez beneficjentów. Cały czas IZ PIB otrzymuje zapytania dotyczące możliwości wzięcia udziału w szkoleniach IMPROFARM. Szeroki zakres tematyczny pozwoli w przyszłości na wykorzystanie materiałów do innych projektów edukacyjnych. Za sukces należy również uznać nawiązanie współpracy międzynarodowej z różnymi instytucjami w Europie.

A jak Pan osobiście wspomina i ocenia te działania? Jaką rolę w Pana życiu odegrał projekt?

Projekt IMPROFARM był dla mnie dużym wyzwaniem. W ubiegłych latach byłem kilka razy uczestnikiem projektów, ale w charakterze partnera. Ze względu na konieczność prowadzenia całego spotkania i panowania nad całością szczególnie w pamięci zapadło mi pierwsze spotkanie partnerów. Brak doświadczenia skutkowało tym, że niekiedy wykonywaliśmy znacznie więcej pracy, niż zaplanowaliśmy na początku. Dzięki temu przygotowaliśmy bardzo obszerny materiał edukacyjny, a nasz projekt został bardzo wysoko oceniony.

Najlepsze Pana wspomnienia z realizacji projektu to...

Osobiście dla mnie największą wartością było zdobycie doświadczenia jako lider projektu. Bardzo cenne było nawiązanie współpracy międzynarodowej, która będzie owocowała kolejnymi projektami. Najlepszymi

wspomnieniami z realizacji projektu były niewątpliwie spotkania konsorcjum. Wspólna praca w gronie międzynarodowym to duże wyzwanie, ale też duża satysfakcja z wypracowanych efektów.

I co dalej? Czy organizacja zamierza kontynuować podjęte działania, czy może ma całkiem nowe pomysły, które planuje zrealizować w najbliższej przyszłości?

Instytut Zootechniki PIB planuje wykorzystywać wypracowane rezultaty projektu poprzez promowanie platformy IMPROFARM na targach rolniczych,

stronę internetową oraz ulotki. Widząc ogromne zainteresowanie beneficjentów szkoleniami, które są dostępne na platformie projektowej, oraz biorąc pod uwagę potrzeby szkoleniowe grupy docelowej projektu IMPOFARM, planujemy rozwiniecie niektórych treści szkoleniowych. Chcemy to zrobić poprzez realizację nowego projektu w programie Erasmus+. Na rynku edukacyjnym cały czas brakuje profesjonalnych szkoleń zawodowych dotyczących rolnictwa, a w szczególności technologii produkcji zwierzęcej. Dlatego IZ PIB będzie aplikował w programie Erasmus+ z propozycjami projektów związanych z tą tematyką.

OSOBY NIEPEŁNOSPRAWNE POTRZEBUJĄ E-ŚWIATA

TYTUŁ PROJEKTU:

Osoby niepełnosprawne potrzebują e-świata

ORGANIZACJA:

*Polskie Stowarzyszenie na Rzecz Osób
z Upośledzeniem Umysłowym w Warszawie*

2011–2013

Osoby niepełnosprawne nie muszą być wykluczone cyfrowo. Udowodnili to uczestnicy projektu realizowanego przez Polskie Stowarzyszenie na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym. Osoby te, angażując się w przedsięwzięcie, pokazały, że niepełnosprawni również mogą poczuć się świetnie w roli montażysty czy operatora.

Głównym celem projektu „Osoby niepełnosprawne potrzebują e-świata” było zapoznanie niepełnosprawnych intelektualnie lub chorych psychicznie ze światem nowoczesnych technologii. W ramach działań wypracowano dwa typy narzędzi, które miały wspomagać integrację osób z mniejszymi szansami oraz umożliwić im poznanie cyfrowego świata. Tyle jeżeli chodzi o teorię. W praktyce zadania przygotowane dla osób niepełnosprawnych prezentowały się znacznie atrakcyjniej. Niepełnosprawni wchodzili w rolę montażysty, operatora oraz reżysera. W ten sposób uczestnicy projektu uczyli się obsługi kamery cyfrowej oraz edycji filmów. Ponieważ realizacja tych zadań wymagała współpracy, osoby niepełnosprawne oswajały się z pracą w grupie oraz rozwijały umiejętności społeczne. Zdaniem organizatorów ogromnym wyzwaniem okazało się przygotowanie wizyty zagranicznej grupy. Uczestnicy przedsięwzięcia musieli bowiem poczuć się gospodarzami oraz zadbać o gości.

W ramach projektu powstała także baza danych z zdaniami przygotowanymi przez specjalistów. Znalazły się w niej quizy, układanki, uzupełnianki tekstowe oraz interaktywne filmy. Rozwiązując te, na pozór błahie, zadania osoby niepełnosprawne ćwiczyły pisanie oraz liczenie. Uczyły się również nadawania korespondencji oraz zdobywały wiedzę na temat życia w społeczeństwie.

Dzięki udziałowi w przedsięwzięciu swoje umiejętności w zakresie wykorzystywania technologii informacyjno-komunikacyjnych rozwinęli również pracownicy stowarzyszenia. Niektórzy z nich dopiero na potrzeby projektu uczyli się obsługi kamery cyfrowej.

„OSOBY NIEPEŁNOSPRAWNE POTRZEBUJĄ E-ŚWIATA” TO INNOWACYJNY PROJEKT. DZIĘKI NIEMU POWSTAŁY UNIKALNE I UNIWERSALNE NARZĘDZIA, KTÓRE MOŻNA WYKORZYSTYWAĆ PODCZAS PRACY Z OSOBAMI NIEPEŁNOSPRAWNYMI. WCZEŚNIEJ PODOBNE METODY NIE ZOSTAŁY OPRACOWANE, CHOCIAŻ – JAK WIDAĆ – BYŁY ONE BARDZO POTRZEBNE. **NASZE PRZEDSIĘWZIĘCIE ODEGRAŁO RÓWNIEŻ BARDZO WAŻNĄ ROLĘ W PROCESIE WŁĄCZANIA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH W ŻYCIE SPOŁECZNE.** DZIĘKI NAM OSOBY Z MNIEJSZYMI SZANSAMI ROZWINĘŁY SIĘ I ZDOBYŁY NOWE UMIEJĘTNOŚCI – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

Metody opracowane przez pracowników instytucji uczestniczącej w projekcie są dostępne i mogą być wykorzystywane przez inne placówki. Zadania edukacyjno-terapeutyczne zostały zamieszczone na portalu internetowym. Już po zakończeniu działań projektowych zostały przeprowadzone kursy korzystania z portalu i tworzenia kolejnych zadań. Warto również zwrócić uwagę na stworzoną w ramach projektu Pracownię Multimedialną w Warsztatach Terapii Zajęciowej. To miejsce, w którym powstają filmy terapeutyczne lub wynikające z potrzeb przeprowa-

dzanych warsztatów. Tak właśnie opracowano film o niepełnosprawności, który został zaprezentowany studentom Akademii Pedagogiki Specjalnej i stał się materiałem pomocniczym w czasie zajęć.

„Osoby niepełnosprawne potrzebują e-świata” ma już swoją kontynuację, którą stanowi projekt partnerski FIT (Fascinating IT Tools). Bierze w nim udział pięciu partnerów. Obecnie jest opracowywana wersja 2.0 modułu zadań.

MIĘDZYNARODOWY PROCES DYDAKTYCZNY CZYNNIKIEM WZROSTU KOMPETENCJI NAUCZYCIELI ZSM

TYTUŁ PROJEKTU:

Międzynarodowy proces dydaktyczny czynnikiem wzrostu kompetencji nauczycieli ZSM

ORGANIZACJA:

Zespół Szkół Mechanicznych im. Arki Bożka w Raciborzu

2012–2013

W projekcie udział wzięli młodzi nauczyciele uczący języka niemieckiego zawodowego. Mimo że w sytuacjach codziennych posługują się bardzo sprawnie językiem obcym, przybliżenie uczniom technicznych zagadnień bywa dla nich niekiedy kłopotliwe. Dlatego postanowili wziąć udział w projekcie „Międzynarodowy proces dydaktyczny czynnikiem wzrostu kompetencji nauczycieli ZSM”.

Stawić czoła wspomnianemu wyżej problemowi pomagał uczestnikom nauczyciel przedmiotów zawodowych znający język niemiecki – konsultant techniczny. Aby swobodnie przekazywać wybrane treści swoim uczniom, nauczyciele z raciborskiego zespołu szkół wzięli udział w wymianie, która została podzielona na dwie części. W pierwszym etapie uczestnicy projektu wyjechali do niemieckiej szkoły, aby poznać jej zasoby i sposób prowadzenia zajęć. W trakcie pobytu w Niemczech odwiedzali również firmy i centra kształcenia zawodowego, po to,

Nauczyciele też powinni się uczyć. Zdobywając nowe kompetencje, podnoszą poziom edukacji w szkołach i motywują do nauki swoich uczniów. Udowodnili to nauczyciele z Zespołu Szkół Mechanicznych w Raciborzu, którzy doskonalili swoje umiejętności w niemieckich placówkach.

by uzupełnić swoją wiedzę praktyczno-techniczną. Po powrocie do Polski nauczyciele wykorzystywali swoją wiedzę, przygotowując program zajęć dla uczniów z niemieckich placówek. W drugim etapie te same osoby ponownie wyjechały do Niemiec, aby przeprowadzić zajęcia w niemieckiej szkole według opracowanego przez siebie programu.

ZA OLBRZYMI SUKCES UWAŻAMY
WYPOSAŻENIE UCZESTNIKÓW PROJEKTU
W NOWE UMIEJĘTNOŚCI. DZIĘKI TEMU
NAUCZYCIELE ZACZĘLI IMPONOWAĆ
UCZNIOM. STALI SIĘ AUTORYTETAMI,
A PODOPIECZNI ZWRACAJĄ SIĘ DO NICH
Z WIĘKSZYM SZACUNKIEM. BARDZO
CIESZY RÓWNIEŻ TO, ŻE **NAUCZYCIELE
WRÓCILI Z WYMIANY NAŁADOWANI
POZYTYWNA ENERGIĄ. SĄ BARDZIEJ
KREATYWNI, OTWARCI I CHCĄ
REALIZOWAĆ NOWE POMYSŁY. NIE
BOJĄ SIĘ RÓWNIEŻ NOWYCH SYTUACJI
ORAZ SĄ BARDZIEJ ODPORNI NA STRES**
– PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

Uczestnicy projektu zgodnie przyznali, że dzięki udziałowi w przedsięwzięciu pogłębili wiedzę na temat niemieckiego systemu oświaty, a także podnieśli swoje kompetencje pedagogiczne, dydaktyczne oraz językowe. Dodatkowo nauczyciele stali się bardziej pewni siebie, odporni na stres, otwarci oraz kreatywni. W szkole na bieżąco realizują nowe pomysły dotyczące prowadzenia zajęć, co z kolei wpływa na wzrost poziomu nauczania w placówce.

W ramach działań projektowych zostało wytworzonych mnóstwo materiałów, które teraz mogą wykorzystywać inne instytucje. Są to scenariusze lekcji, gry edukacyjne oraz karty do nauki języków obcych. Na platformie komunikacyjnej został natomiast zamieszczony kurs do nauki języka niemieckiego. Organizatorzy chwalą się, że osiągnięte rezultaty nadal są upowszechniane i wykorzystywane, a podejmowane w tym zakresie działania skierowane są do bardzo szerokiego grona odbiorców: uczniów, nauczycieli z innych placówek, władz lokalnych i oświatowych, kandydatów do szkół i ich rodziców oraz potencjalnych partnerów.

INNOWACYJNE KSZTAŁCENIE USTAWICZNE EUROPEJSKIEJ SPOŁECZNOŚCI LEKARZY RODZINNYCH W ZAKRESIE POPRAWY JAKOŚCI PRAKTYK LEKARSKICH, Z ZASTOSOWANIEM NOWOCZESNYCH TECHNOLOGII INFORMATYCZNYCH

46

EDUInspiracje | Leonardo da Vinci | NOMINOWANY

TYTUŁ PROJEKTU:

Innowacyjne kształcenie ustawiczne europejskiej społeczności lekarzy rodzinnych w zakresie poprawy jakości praktyk lekarskich, z zastosowaniem nowoczesnych technologii informatycznych

ORGANIZACJA:

Kolegium Lekarzy Rodzinnych w Polsce w Warszawie

2011–2013

Dwadzieścia sześć artykułów i streszczeń na temat poprawy jakości opieki oraz 29 konferencji, podczas których zaprezentowano osiągnięte rezultaty. Takimi wynikami mogą pochwalić się uczestnicy projektu, który dotyczył innowacyjnego kształcenia europejskiej społeczności lekarzy rodzinnych.

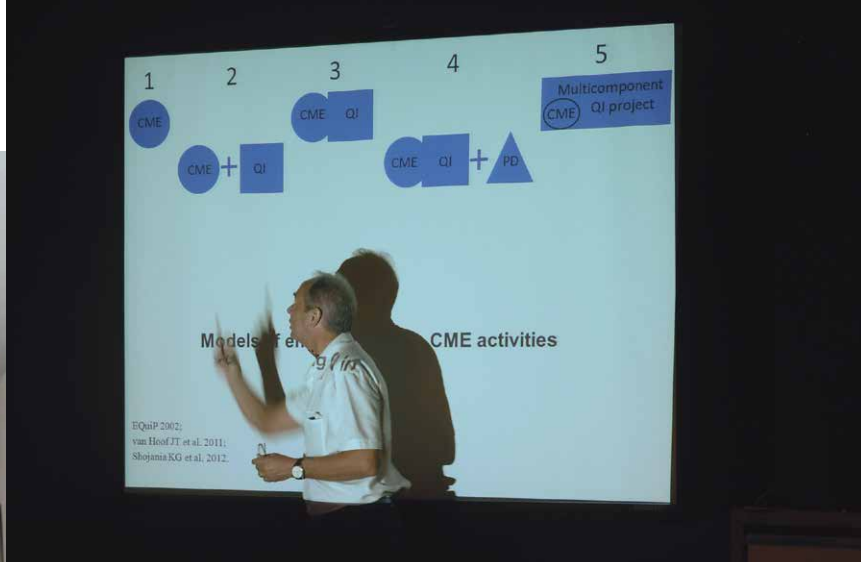
Głównym celem przedsięwzięcia było udoskonalenie programów nauczania oraz treści szkoleniowych dla lekarzy rodzinnych i nauczycieli medycyny rodzinnej, a także ulepszenie systemu edukacji podyplomowej w zakresie wdrażania metod jakościowych. W trakcie realizacji projektu wykorzystywano nowoczesne narzędzia, m.in. program do pomiaru poziomu kompetencji lekarzy. Uczestnicy, angażując się w działania projektowe, kładli szczególny nacisk na poprawę jakości w leczeniu nadciśnienia tętniczego i cukrzycy, ponieważ choroby te bardzo często występują wśród Europejczyków. Przedsięwzięcie stanowiło również odpowiedź na problemy z biurokratycznym podejściem do poprawy jakości opieki w Europie Środkowej. Jego realizacja wpłynęła bowiem bardzo pozytywnie na podniesienie kompetencji lekarzy i nauczycieli oraz umożliwiła podejmowanie działań służących wewnętrznej poprawie jakości.

W trakcie realizowania projektu wytworzono szereg bardzo wartościowych materiałów. Powstały m.in.: program szkolenia zawodowego dla nauczycieli medycyny w zakresie poprawy jakości opieki; internetowy moduł edukacyjny; internetowe narzędzie służące do oceny kompetencji lekarzy rodzinnych; „GuideBook” z przykładami dobrych praktyk oraz zestaw wytycznych dotyczących tego, jak postępować z osobami cierpiącymi na cukrzycę lub nadciśnienie tętnicze. W ramach projektu opublikowano aż 26 artykułów i streszczeń. Wszystkie związane są z poprawą jakości w medycynie rodzinnej.

Ponadto uczestnicy projektu przygotowali stronę internetową, na której znalazły się wszystkie opracowane materiały. Ponieważ przedsięwzięcie realizowane było przez 6 instytucji partnerskich z 5 krajów europejskich (Polski, Danii, Słowenii, Holandii oraz Czech), osiągnięte rezultaty upowszechniane były na poziomie międzynarodowym.

Przeprowadzone w ramach projektu działania zaprezentowano m.in. na seminarium z okazji 20-lecia Medycyny Rodzinnej w Polsce pod honorowym patronatem Prezydenta Polski (19.11.2012 r.) z udziałem decydentów, polityków i ekspertów. Każdy z partnerów zorganizował u siebie w kraju warsztaty podsumowujące projekt. Powstała imponująca lista wystąpień konferencyjnych i artykułów. Projekt zaprezentowano w sumie na 29 konferencjach (9 krajowych, 18 europejskich i 2 światowych).

ZREALIZOWANY PROJEKT JEST
ODPOWIEDZIĄ NA POTRZEBY LEKARZY
RODZINNYCH. W KRAJACH EUROPY
ŚRODKOWEJ W DALSZYM CIĄGU
DOMINUJE BOWIEM NIESYSTEMATYCZNE
I BIUROKRATYCZNE PODEJŚCIE
DO POPRAWY JAKOŚCI ŚWIADCZEŃ.
**NINIEJSZY PROJEKT, PODNOSZĄC
KOMPETENCJE ZAWODOWE LEKARZY
I NAUCZYCIELI, STWORZYŁ NATOMIAST
MOŻLIWOŚĆ PODEJMOWANIA
EFEKTYWNYCH DZIAŁAŃ OKREŚLANYCH
JAKO WEWNĘTRZNA POPRAWA JAKOŚCI.**
WSZYSTKIE WYTWORZONE PRODUKTY
PROJEKTU ODNOSZĄ SIĘ ZATEM
DO RZECZYWISTEGO, ISTNIEJĄCEGO
PROBLEMU I UDOSTĘPNIONE SĄ
BEZ OGRANICZEŃ W INTERNECIE
– PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

PROFESJONALIZM ZAWODOWY I INTEGRACJA KULTUROWA JAKO EFEKT PONADNARODOWYCH STAŻY

TYTUŁ PROJEKTU:

*Profesjonalizm zawodowy i integracja kulturowa
jako efekt ponadnarodowych staży*

ORGANIZACJA:

Zespół Szkół nr 1 w Grodzisku Mazowieckim

2012–2013

Uczestnikami projektu byli uczniowie klas II i III ZS nr 1 – Technikum nr 1 w Grodzisku Mazowieckim (specjalność: technik żywienia i gospodarstwa domowego, technik hotelarstwa, kucharz). Uczniowie odbyli 3-tygodniowy staż we Francji w restauracjach i hotelach w Nicei. Instytucją partnerską w projekcie było Stowarzyszenie Restauratorów w Nicei.

Uczniowie polskiej szkoły ponadgimnazjalnej podczas pobytu we Francji zdobywali doświadczenie zawodowe, oswajali się z pracą w nowych warunkach oraz uczyli się języków obcych. Zdobytą wiedzę młodzież wykorzystywała na bieżąco. Zaangażowanie uczniów w przygotowanie prowansalskiego poczęstunku oraz obsługę kelnerską podczas spotkania podsumowującego projekt to jeden z wielu sposobów na to, by zachęcić uczestników projektu do działania. Uczniowie brali tak-

Dziś uczestnicy projektu „Profesjonalizm zawodowy i integracja kulturowa jako efekt ponadnarodowych staży” zdobywają liczne nagrody, m.in. w konkursach kulinarnych. W przyszłości, czyli po skończeniu szkoły, będą wartościowymi pracownikami, którzy potrafią funkcjonować w międzynarodowych zespołach, znają języki obce, są otwarci oraz bez problemu potrafią odnaleźć się w nowych warunkach.

że udział w takich konkursach jak VI Mistrzostwa Polski Kelnerów – Junior Super Waiter (II miejsce), „Kuchnia polska na Mazowszu” (III miejsce), „Zgotuj sobie sukces” (udział w finale) i „Inspiracje ziemniakiem w tradycyjnej kuchni Podlasia” (III miejsce). Zdobyte w trakcie realizacji projektu umiejętności z pewnością zapoczątkują również w przyszłości, gdy po zakończeniu szkoły uczniowie będą musieli odnaleźć się na europejskim rynku pracy.

Zaangażowanie w przedsięwzięcie przyniosło wiele korzyści również polskiej placówce. Szkoła nawiązała sieć kontaktów. Poszerzono współpracę ze Stowarzyszeniem Restauratorów w Nicei, Honorowym Konsulem Polski, restauratorami, hotelarzami i dyrekcją Szkoły Gastronomiczno-Hotelarsko-Turystycznej w Nicei. Oferta edukacyjna instytucji stała się bardziej atrakcyjna. Został również podniesiony poziom kształcenia. To z kolei przekłada się na wzrost liczby kandydatów, którzy zabiegają o przyjęcie do szkoły.

Uczestnicy projektu podjęli szereg ciekawych i oryginalnych działań upowszechniających. Oprócz organizacji wspomnianych wyżej konkursów opracowano zestaw przepisów na francuskie potrawy, który opublikowano w szkolnej gazecie oraz w miniksiążce kucharskiej „Nicejskie smaki”. Organizatorzy chwalą się, że materiały opracowane przez uczniów dostępne są na stronach internetowych, portalach gastronomicznych oraz na Facebooku.

Projekt zainteresował także media, czego dowodem są wywiady radiowe z uczestnikami oraz artykuły prasowe poświęcone samemu przedsięwzięciu. Warto również dodać, że projektem zainteresowały się nicejskie media, a wywiady i zdjęcia ze stażu zostały opublikowane w lokalnej gazecie „Nice-Matin”.

NASZ PROJEKT TO PRZYKŁAD
OWOCNEJ, PRZEMYSŁANEJ
WSPÓŁPRACY, W KTÓRĄ ZAANGAŻOWALI
SIĘ LUDZIE Z PASJĄ. **ZESPÓŁ**
PROJEKTOWY STANOWIŁO WĄSKIE
GRONO NAUCZYCIELI, KTÓRYM
SATYSFAKCJĘ DAJE RADOŚĆ UCZNIÓW
ZDOBYWAJĄCYCH WIEDZĘ I NOWE
UMIEJĘTNOŚCI. DLA TYCH NAUCZYCIELI
BARDZO WAŻNA BYŁA RÓWNIEŻ
ŚWIADOMOŚĆ, ŻE POMAGAJĄ MŁODYM
LUDZIOM, CZĘSTO Z NIEZAMOŻNYCH
RODZIN, WKROCZYĆ W DOROSŁE
ZAWODOWE ŻYCIE Z SUKCESEM
– PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

DOBRE PRAKTYKI

kategoria EDUKACJA
DOROSŁYCH
PROGRAM GRUNDTVIG

UNLOCKING THE UNIVERSE

TYTUŁ PROJEKTU:

Unlocking the Universe

ORGANIZACJA:

*Olsztyńskie Planetarium i Obserwatorium
Astronomiczne*

2011–2013

Zaangażowani w projekt seniorzy uczestniczyli w różnorodnych warsztatach i pokazach astronomicznych oraz seansach planetaryjnych. Pogłębianie wiedzy z zakresu astronomii nie było jednak najważniejszym celem projektu. Organizatorzy wybrali tę dziedzinę, ponieważ uznali, że astronomia zainspiruje oraz zmobilizuje seniorów do działania. I się nie pomylili.

Stuchacze Koła Astronomicznego Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Olsztynie oraz podopieczni Ośrodka Mieszkalno-Rehabilitacyjnego Polskiego Związku Niewidomych w Olsztynie z chęcią angażowali się w wiele działań realizowanych w ramach projektu. Uczestniczyli w pokazach i obserwacjach rzadkich i ciekawych zjawisk astronomicznych. Korzystając ze wsparcia pracowników planetarium, seniorzy przygotowali wystawę popularyzującą postać i dokonania naukowe Mikołaja Kopernika.

Uczestnicy projektu opracowali i zaprezentowali trasę turystyczną obejmującą miejsca działalności i pobytu Kopernika. Przygotowali i przeprowadzili cykl 5 spotkań dla niewidomych i niedowidzących o Układzie Słonecznym, korzystając ze stworzonych przez siebie wypukłych rysunków, makiet i modeli. Pomoce dydaktyczne wykonane przez uczestników projektu nadal są wykorzystywane na zajęciach dla osób niewidomych i niedowidzących (zajęcia te organizowane są we współpracy z Ośrodkiem

Mieszkalno-Rehabilitacyjnym Polskiego Związku Niewidomych w Olsztynie oraz z lokalnym Oddziałem Fundacji Szansa dla Niewidomych). Ponadto seniorzy przygotowali prezentacje ilustrujące wyniki prowadzonych przez nich studiów problemów objętych tematyką projektu i przedstawili je podczas warsztatów międzynarodowych.

Różnorodność działań umożliwiła uczestnikom projektu wszechstronny rozwój. Seniorzy nie tylko pogłębili swoją wiedzę na temat astronomii i pionierskich odkryć w tej dziedzinie, ale również poczuli się współodpowiedzialni za podejmowane działania. Dziś są bardziej energiczni i zmotywowani. Zachęcają do działania swoich rówieśników. Ponadto dzięki udziałowi w projekcie nauczyli się przekazywać wiedzę osobom niewidomym i niedowidzącym. Pokonując nieśmiałość i strach, wzmocnili również poczucie własnej wartości.

Projekt „Unlocking the Universe” to odpowiedź na wyzwania edukacyjne związane ze starzeniem się populacji w Europie. Dlatego kolejnym celem, który postawiono przed inicjatywą, było zbudowanie w Europie podstaw współpracy polegającej na dzieleniu się doświadczeniem i umiejętnościami w pracy z seniorami. Do osiągnięcia tego celu zaangażowane instytucje przybliżyła międzynarodowa współpraca. W przedsięwzięciu, oprócz Polski, uczestniczyły bowiem Wielka Brytania, Słowacja oraz Francja. Dzięki temu nawiązano wiele kontaktów, co umożliwia wymianę doświadczeń m.in. w trakcie wyjazdów pracowników. Przedstawiciele partnerskich instytucji w tym czasie przyglądali się temu, w jaki sposób działania edukacyjne prowadzone są w innych krajach, by następnie wdrożyć wybrane rozwiązania w swojej placówce.

**DZIĘKI UCZESTNICZENIU W PROJEKTACH NASZA INSTYTUCJA JEST ZNANA
NIE TYLKO W REGIONIE I W POLSCE, ALE RÓWNIEŻ POZA GRANICAMI KRAJU.**

*JESTEŚMY RÓWNIEŻ MIŁE WIDZIANI JAKO PARTNERZY. UCZESTNICZĄC W PROJEKTACH,
PRACOWNICY OTWORZYLI SIĘ NA NOWE WYZWANIA, MIELI MOŻLIWOŚĆ
KONFRONTOWANIA SWOICH DZIAŁAŃ Z DZIAŁANIAMI PARTNERÓW, ZAPOZNANIA SIĘ
I PRZENOSZENIA NA NASZ GRUNT INICJATYW SPRAWDZONYCH W INSTYTUCJACH
PARTNERSKICH – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY*

Elżbieta Plucińska

ELŻBIETA PLUCIŃSKA / KOORDYNATORKA

- Astronom
- Olsztyńskie Planetarium i Obserwatorium Astronomiczne

UNLOCKING THE UNIVERSE

Jaki największy sukces odniosła instytucja w trakcie realizacji projektu?

Za największy sukces uważam zachęcenie do działania słuchaczy, którzy wzięli udział w projekcie. Wykazali się oni inicjatywą oraz pomysłowością w planowaniu działań i produktów, a także skutecznością podczas ich realizacji. W ramach projektu opracowano biografie i opisy dokonań naukowych wybitnych astronomów związanych z krajami partnerów: Kopernika, Foucaulta, Konkoly'ego i Lockyera. Słuchacze z ogromnym zaangażowaniem opracowywali specjalistyczne materiały dydaktyczne przybliżające osobom niewidomym lub niedowidzącym obiekty i zjawiska kosmiczne.

A jak Pani osobiście wspomina i ocenia te działania? Jaką rolę w Pani życiu odegrał projekt?

Do realizacji projektu przystąpiliśmy z konkretną wizją tego, co zamierzamy osiągnąć. Mimo że współpraca z zagranicznymi partnerami nie była dla nas nowością, spotkania z nimi w czasie międzynarodowych warsztatów były dla nas bardzo inspirujące. Każdy z partnerów, prezentując swoje działania i osiągnięcia, przedstawiał oryginalne koncepcje. Zachęciło nas to do poszukiwania jeszcze lepszych rozwiązań. Dzięki wspólnej pracy projekt przybierał coraz ciekawszą postać, a jego realizacja nabierała tempa. Stanowiło to dla mnie interesującą przygodę intelektualną i było okazją do poznania różnych kultur, regionów Europy, miast, biografii wybitnych astronomów, a przede wszystkim ludzi z różnych zakątków naszego kontynentu.

Najlepsze Pani wspomnienia z realizacji projektu to...

Trudno wybrać najlepsze wspomnienia z realizacji projektu, ponieważ prowadzone działania były bardzo różnorodne, a każde z nich było niezwykle emocjonujące. Począwszy od spotkań ze słuchaczami przygotowującymi materiały i zajęcia dla osób

niewidomych i niedowidzących, przez prowadzenie zajęć, przygotowanie seniorów do wystąpień w czasie warsztatów międzynarodowych, spotkania z partnerami czy wreszcie organizację międzynarodowego warsztatu. Ukoronowaniem naszych działań jest witraż, który wykonał dla nas partner z Wielkiej Brytanii. Witraż w sposób symboliczny przedstawia nasz projekt. Teraz zdobi okno w Obserwatorium Astronomicznym w Olsztynie.

I co dalej? Czy organizacja zamierza kontynuować podjęte działania, czy może ma całkiem nowe pomysły, które planuje zrealizować w najbliższej przyszłości?

Zorganizowane przy okazji realizacji jednego z projektów programu Grundtvig Koło Mitośników Astronomii działające w OPiOA okazało się instytucją trwałą i aktywnie działa już szósty rok. Kontynuowane są również działania uczestników koła, którzy jako wolontariusze stali się dla osób niewidomych i niedowidzących przewodnikami po tajemnicach Wszechświata. W planach na przyszłość mamy nowe projekty wykorzystujące astronomię do promocji wiedzy.

MOTHER CENTRES DEVELOPING SUPPORT STRUCTURES FOR ACTIVE VOLUNTEER INVOLVEMENT

TYTUŁ PROJEKTU:

*Mother centres developing support structures
for active volunteer involvement*

ORGANIZACJA:

Stowarzyszenie „Mamy Czas” w Warszawie

2011–2013

Dla członkiń stowarzyszenia „Mamy Czas” największą wartością jest czas spędzony z rodziną. Stąd pomysł na realizację projektu, dzięki któremu kobiety działające w centrach matek mogły poszerzać swoją wiedzę na temat funkcjonowania organizacji wspierających rodziny.

W ramach „Mother Centres developing support structures for active volunteer involvement” realizowano wyjazdy, spotkania oraz wizyty studyjne. Uczestniczki projektu wzięły udział m.in. w spotkaniu Liderów Klubów Mam w Polsce, spotkaniu w Stuttgarcie, wizycie studyjnej w Czechach, Bułgarii, na Słowacji i na Węgrzech.

Uczestniczące w projekcie kobiety zdobyły wiedzę na temat tego, w jaki sposób funkcjonują w różnych krajach centra matek. Możliwość poznania doświadczeń instytucji z krajów partnerskich z pewnością przyczyniła się do rozwoju umiejętności uczestniczek w zakresie prowadzenia klubów dla mam, pracy z grupą oraz prowadzenia zajęć dla rodziców.

Niektóre uczestniczki z Polski dzięki projektowi po raz pierwszy były zagranicą, dla wielu był to pierwszy wyjazd bez rodziny. Zagraniczny pobyt był olbrzymią przygodą. Polki zetknęły się z kulturą i tradycją innego kraju. To z kolei spowodowało, że stały się bardziej tolerancyjne, przełamały stereotypy oraz poszerzyły swoje horyzonty. Pobyt zagranicą wypłynął pozytywnie również na rozwój ich umiejętności językowych. To wszystko spowodowało, że kobiety poczuły się bardziej pewne siebie oraz świadome swoich kompetencji. Po powrocie do Polski chętnie dzieliły się swoim doświadczeniem, wiedzą i obserwacjami podczas lokalnych spotkań z innymi kobietami.

NA PODSTAWIE DOŚWIADCZEŃ I OSIĄGNIĘĆ NASZYCH PARTNERÓW PROJEKTOWYCH PRAGNIEMY TWORZYĆ NOWĄ HISTORIĘ POLSKIEGO SPOŁECZEŃSTWA, KTÓREGO PODSTAWĘ BĘDZIE STANOWIŁA RODZINA. **POWSTAJĄ NOWE KLUBY, A ICH ZAŁOŻYCIELKAMI SĄ KOBIETY, KTÓRE BYŁY NASZYM CZŁONKINIAMI.** TERAZ SAME POSTANAWIAJĄ ORGANIZOWAĆ I ANIMOWAĆ ŻYCIE W INNYCH CZĘŚCIACH WARSZAWY, WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO, A TAKŻE I CZĘŚCIACH POLSKI. POWSTAŁA SIEĆ KLUBÓW, KTÓRA ZRZESZA TAKICH PASJONATÓW ŻYCIA RODZINNEGO JAK MY. BĘDZIEMY ROSNAĆ I DAWAĆ RADOŚĆ INNYM! – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

Dzięki projektowi zmiany na lepsze zaszyły również w samej organizacji. Stowarzyszenie „Mamy Czas” zmodyfikowało swój program dydaktyczny oraz formę funkcjonowania placówki. Wzmocniono współpracę z lokalnymi instytucjami oraz stworzono ogólnopolską Sieć Klubów dla Rodzin. Funkcjonuje ona od 18 listopada 2012 r. W jej ramach działa 11 zrzeszonych klubów dla rodzin. Do współtworzenia sieci zaproszono kluby dla rodzin stanowiące oddolne inicjatywy rodziców, którzy sami organizują się, by niekomercyjnie pomagać rodzinom z małymi dziećmi. Ponadto organizatorzy Stowarzyszenia „Mamy Czas” chwalą się, że wprowadzili metodologię Leadership Support Process (LSP) do praktyki funkcjonowania centrów matek poprzez organizację tygodniowego warsztatu z udziałem trenerek tej metody z USA i Niemiec.

W maju 2013 r. odbyła się w Pradze konferencja podsumowująca projekt. Podczas spotkania wymieniano się doświadczeniami na temat prowadzenia Sieci Klubów dla Rodzin w Europie. Aby lepiej zrozumieć to, jak funkcjonują organizacje tego typu w Czechach, uczestnicy konferencji odwiedzili jedno z centrów matek w Pradze. Relacja z wyjazdu została opublikowana na stronie projektu, aby mogły zapoznać się z nią wszystkie osoby zainteresowane podobnymi inicjatywami.

CULTURE AND TRADITION – EUROPEAN PROGRAMME FOR ADULT EDUCATION

TYTUŁ PROJEKTU:

Culture and tradition – European programme for adult education

ORGANIZACJA:

Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w Olsztynie

2011–2013

Aż 620 więźniów wzięło udział w tzw. zajęciach arteterapii, ponad 280 z nich uczestniczyło w zajęciach w przywieziennych klubach filmowych, a 58 osób pozbawionych wolności ukończyło kurs języka angielskiego na poziomie podstawowym. Takimi osiągnięciami mogą pochwalić się jednostki penitencjarne, które realizując projekt edukacyjny, pokazały więźniom, że warto uczyć się przez całe życie. Nawet w trudnych życiowych sytuacjach.

58

EDUInspiracje | Grundtvig | NOMINOWANY

Głównym celem projektu „Culture and tradition – European programme for adult education” było wsparcie procesu readaptacji społecznej poprzez zajęcia kulturalne oraz edukacyjne dla skazanych. W zajęciach udział brały osoby odbywające karę pozbawienia wolności w jednostkach penitencjarnych krajów partnerskich, czyli na Łotwie, Litwie oraz w Polsce (Olsztynie, Barczewie i Itawie). Dzięki projektowi ponad 620 skazanych wzięło udział w tzw. zajęciach arteterapii, a ponad 280 więźniów uczestniczyło w zajęciach w przywieziennych klubach filmowych. Ponadto 58 skazanych ukończyło kurs języka angielskiego na poziomie podstawowym.

Realizacja przedsięwzięcia przyniosła wiele korzyści. Wśród osób pozbawionych wolności wzrosła świadomość na temat roli uczenia się przez całe życie, a skazani zostali zmotywowani do samodzielnego zdobywania wiedzy. Ponadto osoby pozbawione wolności pogłębiły swoją wiedzę na temat krajów partnerskich, ich tradycji, kultury oraz historii. Wszystkie te działania w połączeniu z pracą psychologów i psychiatrów pomagały kształtować wśród skazanych właściwe postawy społeczne, co umożliwi im powrót do społeczeństwa po zakończeniu odbywania kary.

Nowe umiejętności zdobyli również funkcjonariusze oraz pracownicy – 54 z nich skorzystało z nauki języka angielskiego na różnych poziomach zaawansowania. Osoby te rozwinęły się zawodowo poprzez wymianę doświadczeń oraz nabycie nowych umiejętności w zakresie pomocy osobom pozbawionym wolności. Zdaniem organizatorów, dużym sukcesem jest również zachęcenie kolejnych osób, pracowników innych jednostek penitencjarnych, do realizacji podobnych projektów skierowanych do osób dorosłych.

W ramach projektu przygotowano stronę internetową www.catepae.org, płyty CD z materiałami na temat systemów penitencjarnych oraz metod edukacji stosowanych przez jednostki biorące udział w projekcie. Wydano również kalendarze, w których zostały opublikowane prace plastyczne skazanych. W trakcie spotkań organizacji partnerskich został opracowany modelowy scenariusz do zrealizowania ze skazanymi w ramach zajęć przywiezionych klubów filmowych. Podczas ostatniego spotkania organizacji partnerskich zostało podpisane porozumienie pomiędzy partnerem z Litwy a jednostkami penitencjarnymi okręgu olsztyńskiego dotyczące długofalowej współpracy, między innymi wymiany kadry i wspólnej realizacji projektów edukacyjnych dla osób wykluczonych.

Idea zaangażowania osób odbywających karę pozbawienia wolności w proces twórczy przyświecała także organizatorom międzynarodowego festiwalu filmowego

„Prison’s Movie”, którego pomysłodawcą był między innymi inspektorat w Olsztynie. Do udziału w konkursie zostały zaproszone organizacje partnerskie, a pierwsza gala finałowa miała miejsce w październiku 2013 r. Jeden z partnerów projektu z Łotwy wziął aktywny udział w festiwalu, nadsyłając film zatytułowany „Behind the mask”

REALIZACJA PROJEKTU POKAZAŁA, ŻE POPRZEC RÓŻNORODNE DZIAŁANIA EDUKACYJNE ORAZ KULTURALNO-OŚWIATOWE **WARTO ZAANGAŻOWAĆ SIĘ WE WSZELKIE INICJATYWY SŁUŻĄCE READAPTACJI SPOŁECZNEJ OSÓB WYKLUCZONYCH, SPOŁECZNIE NIEDOSTOSOWANYCH, NIERADZĄCYCH SOBIE NA TRUDNYM RYNKU PRACY I NIEPOTRAFIĄCYCH SPROSTAĆ OBECNYM SPOŁECZNYM OCZEKIWANIOM.** WSPÓŁPRACA NA POZIOMIE EUROPEJSKIM STWORZYŁA NATOMIAST SZANSE NA POZNANIE METOD I SPOSOBÓW PRACY ZE SKAZANYMI, A TAKŻE STANOWIŁA OKAZJĘ DO POZNANIA INNYCH CIEKAWYCH PROGRAMÓW EDUKACYJNYCH, KTÓRE REALIZUJĄ ORGANIZACJE PARTNERSKIE W WIĘZIENIACH – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

AGEING WITH ACTIVE KNOWLEDGE AND EXPERIENCE

TYTUŁ PROJEKTU:

Ageing with active knowledge and experience

ORGANIZACJA:

Centrum Inicjatyw Senioralnych w Poznaniu

2011–2013

Wszystkie państwa europejskie muszą dziś zmierzyć się z problemami związanymi z coraz szybciej starzejącym się społeczeństwem. Rosnąca liczba osób starszych w populacji to sygnał, że należy podejmować działania, dzięki którym grupa seniorów będzie mogła jak najdłużej aktywnie uczestniczyć w życiu społecznym. Odpowiedź na ten problem stanowi projekt „Ageing with active knowledge and experience”.

W przedsięwzięciu uczestniczyły organizacje z Polski, Hiszpanii, Rumunii, Litwy, Łotwy oraz Włoch. Wspólnym ich celem było udoskonalenie metod nauczania osób powyżej 50. roku życia. Aby tego dokonać, zorganizowano szereg spotkań w krajach partnerskich. Omawiano na nich zagadnienia związane z metodyką nauczania osób starszych, dzielono się doświadczeniami oraz prezentowano dobre praktyki. Poruszano również kwestie dotyczące różnych sposobów motywowania seniorów do nauki, organizacji wolontariatu osób starszych oraz wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych w nauczaniu dorosłych. W dyskusjach udział wzięli również sami seniorzy, którzy dzielili się własnymi spostrzeżeniami, a także opowiadali o swoich oczekiwaniach.

Efektem wspólnej pracy było przygotowanie narzędzi, które mogą dziś wykorzystać wszyscy zajmujący się edukacją nieformalną osób powyżej 50. roku życia. W efekcie długotrwałej współpracy stworzono także nowe programy i propozycje dla nauczycieli, trenerów oraz pracowników organizacji pozarządowych i instytucji publicznych, którzy na co dzień zajmują się nieformalną edukacją seniorów. Materiały są na tyle uniwersalne, że mogą korzystać z nich także sami seniorzy, wolontariusze lub animatorzy społeczności lokalnych.

Uczestnicy projektu chwalą się, że dzięki przedsięwzięciu szerzej patrzą na edukację oraz zdają sobie sprawę z tego, że powodzenie wielu inicjatyw uzależnione jest od chęci i zaangażowania samych seniorów. Przełamali także stereotypy na temat możliwości seniorów. To wszystko z kolei bardzo pozytywnie wpłynęło na funkcjonowanie organizacji uczestniczących w przedsięwzięciu.

Jednym z najciekawszych rezultatów projektu była kampania Centrum Inicjatyw Senioralnych promująca uczenie się przez całe życie. Składały się na nią cztery jednominutowe filmy zachęcające seniorów do aktywnego spędzania wolnego czasu. Kampania informowała o działaniach związanych z edukacją formalną i nieformalną. Co więcej, polska instytucja zwróciła uwagę lokalnych władz i mediów na zagadnienia związane z edukacją seniorów. Idee uczenia się przez całe życie Centrum Inicjatyw Senioralnych propagowało podczas lokalnych inicjatyw, m.in. podczas Międzynarodowych Targów Poznańskich Aktywni 50+ oraz „Senioralni. Poznań”.

**DZIĘKI REALIZACJI PROJEKTU
I ANALIZIE METOD STOSOWANYCH WE
WSZYSTKICH KRAJACH PARTNERSKICH
UDOSKONALILIŚMY METODY NAUCZANIA
I AKTYWIZACJI OSÓB PO 50. ROKU ŻYCIA.
STALIŚMY SIĘ W POLSCE LIDEREM
W ZAKRESIE WIEDZY I KOMPETENCJI
DOTYCZĄCYCH AKTYWIZACJI OSÓB
STARSZYCH. NAGRODĄ BYŁA DLA
NAS SAMA REALIZACJA PROJEKTU,
DZIĘKI KTÓREMU NASTĄPIŁA
WYMIANA DOŚWIADCZEŃ NA
POZIOMIE INSTYTUCJONALNYM ORAZ
INDYWIDUALNYM – PODSUMOWUJĄ
ORGANIZATORZY**

GUIDE US INTO ARTS

TYTUŁ PROJEKTU:

Guide us into Arts

ORGANIZACJA:

*Dom Kultury Rakowiec, filia Ośrodka Kultury Ochoty
w Warszawie*

2011–2013

Dzięki przedsięwzięciu osoby pracujące z niepełnosprawnymi (animatorzy kultury, opiekunowie oraz instruktorzy) miały okazję wymieniać się doświadczeniami oraz poznawać nowe metody aktywizacji osób z mniejszymi szansami. Uczestnicy projektu uczyli się, jak organizować zajęcia dla niepełnosprawnych i zachęcać ich do aktywnego spędzania wolnego czasu. Wzajemna wymiana doświadczeń i rozwój umiejętności odbywały się poprzez udział w międzynarodowych warsztatach integracyjnych oraz poprzez aktywne uczestnictwo w przeglądach twórczości osób niepełnosprawnych.

Organizatorzy chwalą się, że sukces został osiągnięty na kilku płaszczyznach. Po pierwsze osobom zaangażowanym w przedsięwzięcie udało się pozytywnie wpłynąć na zmniejszenie uprzedzeń społecznych w stosunku do osób niepełnosprawnych. Osoby z mniejszymi szansami dzięki uczestnictwu w projekcie stały się bardziej pewne siebie, kreatywne oraz zostały zmotywowane do nauki. Ponadto zauważyły, że sztuka daje im nieograniczone możliwości i pomaga pokonywać bariery.

W ramach projektu rozbudowano także metodologię pracy, której celem jest włączanie niepełnosprawnych. Powstały mapy metodologiczne, czyli dokumenty przygotowane przez nauczycieli – reżyserów i instruktorów pracujących z osobami z mniejszymi szansami. Zawierają one opisy metodologii pracy, założenia oraz opisy doświadczeń, które

Instruktorzy zapraszani do współpracy z osobami niepełnosprawnymi, mimo olbrzymiego zapалу, bardzo często nie są w stanie sprostać postawionym wyzwaniom. Dzieje się tak, ponieważ brakuje im wiedzy oraz doświadczenia. Receptą na ten problem miał być „Guide us into Arts”, projekt realizowany przez Dom Kultury Rakowiec we współpracy z partnerami z Anglii, Belgii, Czech, Niemiec, Czech, Chorwacji oraz Irlandii Północnej.

instruktorzy zdobyli w trakcie pracy z niepełnosprawnymi. Mapy w połączeniu z raportami, które powstały po każdym spotkaniu instytucji z krajów partnerskich, zdjęciami i filmami tworzą bardzo wartościowe i zarazem uniwersalne materiały. Mogą z nich korzystać inne instytucje, które prowadzą podobną działalność.

W TRAKCIE DWÓCH LAT
ZREALIZOWALIŚMY 3 MIĘDZYNARODOWE
FESTIWALE TEATRALNE ORAZ
3 MIĘDZYNARODOWE WARSZTATY
MULTIDYSCYPLINARNE Z AKTYWNYM
UDZIAŁEM OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH.
WE WSZYSTKICH WYDARZENIACH
WZIĘŁO UDZIAŁ PONAD 600 OSÓB.
**KAŻDE Z TYCH SPOTKAŃ BYŁO WIELKIM
ŚWIĘTEM TOLERANCJI, HUMANIZMU,
WZAJEMNEGO POROZUMIENIA,
KULTURY I SZTUKI. PROMOWANIU TYCH
WARTOŚCI TOWARZYSZYŁY AKTYWNA
WYMIANA DOŚWIADCZEŃ, DIALOG
ARTYSTYCZNY ORAZ MIĘDZYKULTUROWY
– PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY**

Projekt został zaprezentowany na dwóch międzynarodowych konferencjach w Pradze i Łodzi. Jego rezultaty zostały wykorzystane przez inne podmioty, między innymi na bazie warsztatów teatralnych pt. „Ship of love” realizowanych podczas spotkania partnerskiego w Warszawie powstał spektakl teatralny Teatru 21 „Statek Miłości” w reżyserii Justyny Sobczyk. Wszystkimi aktorami Teatru 21 są osoby niepełnosprawne. Spektakl do tej pory obejrzało kilkaset osób z całej Polski. Dzięki udziałowi w projekcie reżyserki Justyny Sobczyk aktorzy Teatru 21 wyjechali na GUIA Festiwal do Pragi, co spowodowało dalszy rozwój działalności teatru.

Zdaniem organizatorów największym sukcesem było jednak zrealizowanie 6 spotkań międzynarodowych – 3 festiwalowych i 3 warsztatowych, podczas których współpracowało ze sobą kilkaset osób z 9 państw Europy, pełnosprawni i niepełnosprawni, wszyscy na równych zasadach.

DOBRE PRAKTYKI

kategoria EDUKACJA
POZAFORMALNA MŁODZIEŻY
„MŁODZIEŻ W DZIAŁANIU”

STOCZNIA JEST KOBIEȘ

TYTUŁ PROJEKTU:

Stocznia jest kobietą

ORGANIZACJA:

Stowarzyszenie Arteria w Gdyni

2013–2014

Grupa pomorskich studentów w ramach przedsięwzięcia spotykała się z kobietami i mężczyznami związanymi ze Stoczną Gdańską. Głównym celem projektu było poznanie historii kobiet związanych z tym historycznym miejscem. Tak powstał wyjątkowy audioprzewodnik wraz z mapą zabierający nas w około godzinną podróż po „kolebce” Solidarności.

Projekt „Stocznia jest kobietą” stanowił część większego projektu o kobiecych historiach Trójmiasta i Pomorza zatytułowanego „Metropolitanka”. Uczestniczyli w nim studenci i studentki, najczęściej kierunków humanistycznych i społecznych. Głównym celem projektu było

zwrócenie uwagi na zagadnienia zapomnianej historii kobiet i opowiedzenie o stoczni z kobiecej perspektywy. W związku z tym ważne było wypracowanie stosownych metod, a także nabycie podstaw merytorycznych do prowadzenia wywiadów. Uczestnicy projektu rozmawiali

Wyprowadzone materiały w postaci audioprzewodnika i mapy pozwalającej samodzielnie poruszać się po terenie stoczni zostały udostępnione na licencjach Creative Commons, dzięki czemu są one dostępne dla szerokiego grona odbiorców. Projekt jako dobry przykład w zakresie edukowania o prawach człowieka został laureatem konkursu fundacji Ośrodka KARTA, a informacje o nim znalazły się także w e-booku „Edukacja kulturalna i medialna. Nowe trendy i wyzwania”.

PROJEKT UCZY O TYM, JAK PRZEMIANY
POLITYCZNE, W TYM PRZYPADKU
DEMOKRATYZACJA I WKROCZENIE
KAPITALIZMU, WPŁYWAJĄ NA KAŻDEGO
CZŁOWIEKA. POKAZUJE NIERÓWNOŚCI
SPOŁECZNE WYNIKAJĄCE Z RÓŻNIC
PŁCI, WYKSZTAŁCENIA CZY STATUSU
SPOŁECZNEGO. **TE KWESTIE**
ŻYWO DOTYKAJĄ BOHATEREK
AUDIOPRZEWODNIKA I POZWALAJĄ
UWIDOCZNIĆ, JAK ISTOTNĄ KWESTIĄ
JEST RÓWNOUPRAWNIENIE
– PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

Anna Miler

ANNA MILER / KOORDYNATORKA

- Członkini zarządu Stowarzyszenia Arteria
- Stowarzyszenie Arteria

STOCZNIA JEST KOBIETĄ

Jaki największy sukces odniosła instytucja w trakcie realizacji projektu?

Naszym największym sukcesem było wytworzenie wokół projektu bardzo pozytywnej atmosfery, która przyciąga ludzi chcących z nami współpracować oraz budzi zainteresowanie mediów. Dzięki realizacji projektu udało nam się również zbudować wizerunek stowarzyszenia jako organizacji, która budzi zaufanie dawnych pracowników i pracownic stoczni.

A jak Pani osobiście wspomina i ocenia te działania? Jaką rolę w Pani życiu odegrał projekt?

Projekt pomógł mi rozwinąć się oraz zdobyć nowe doświadczenia w kontaktach z osobami starszymi.

Zachwycalam się, słuchając nagranych rozmów, widząc, że nasze działania mają sens, że nasi rozmówcy i rozmówczynie dzielą się z nami niezwykle cennymi wspomnieniami i chcą uczestniczyć w dalszych działaniach. Sukces dał mi energię do tego, aby dołożyć wszelkich starań, by projekt był kontynuowany, i to się udało. Rozwijam się także dalej w kierunku związanym m.in. z tworzeniem archiwów społecznych oraz używania cyfrowych narzędzi do zachowania dziedzictwa kulturowego.

Najlepsze wspomnienia z realizacji projektu to...

Zdecydowanie to prapremiera audioprzewodnika. W wydarzeniu uczestniczyły osoby, których relacje zostały nagrane i które akceptowały sposób, w jaki opowiedziałyśmy historię ich pracy w stoczni.

ZACHWYÇAŁAM SIĘ, SŁUCHAJĄC
NAGRANYCH ROZMÓW, WIDZĄC,
ŻE NASZE DZIAŁANIA MAJĄ SENS,
ŻE NASI ROZMÓWCY I ROZMÓWCZYNIE
DZIELĄ SIĘ Z NAMI NIEZWYKLE
CENNYMI WSPOMNIENIAMI I CHCĄ
UCZESTNICZYĆ W DALEJSZYCH
DZIAŁANIACH.

I co dalej? Czy organizacja zamierza kontynuować podjęte działania, czy może ma całkiem nowe pomysły, które planuje zrealizować w najbliższej przyszłości?

Projekt się rozwija. W 2014 roku realizujemy drugą edycję, która zakończy się wydaniem dwóch słuchowisk o pracy w Stoczni Gdańskiej. Rozpoczynamy także realizację projektu „Stocznia jest kobietą – projekt seniorek i seniorów”, w którym nie tylko kontynuujemy wcześniejsze działania, ale także zapraszamy seniorki i seniorów do współtworzenia. Dawni pracownicy i dawne pracownice dostarczają nam nowe kontakty, zdjęcia i dokumenty oraz włączają się w tworzenie stocznioowego archiwum.

POLITYKA MŁODZIEŻOWA – PRZEGLĄD OKRESOWY

TYTUŁ PROJEKTU:

Polityka młodzieżowa – przegląd okresowy

ORGANIZACJA:

Stowarzyszenie Kreatywnej Edukacji w Gdańsku

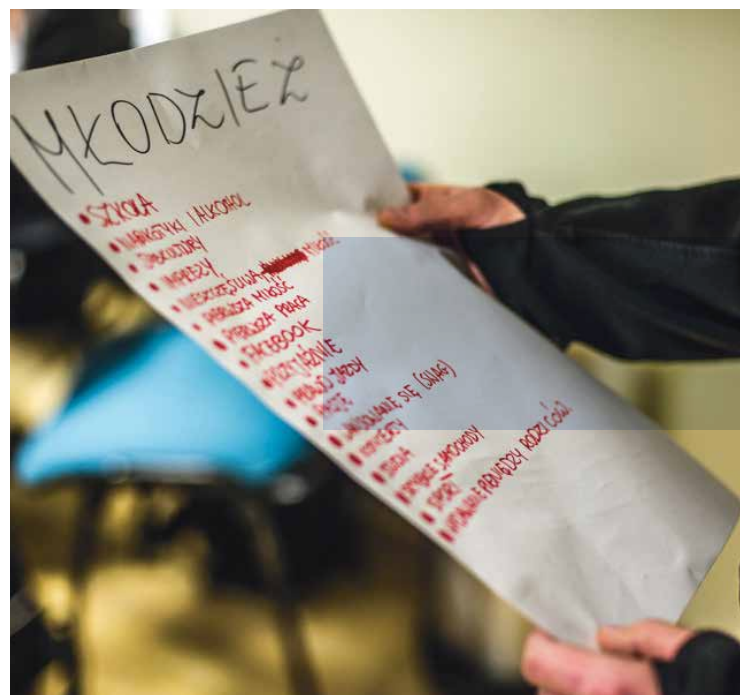
2013–2014

Odpowiedź na pytanie, jak zainteresować polityką młodzieżową środowisko akademickie oraz uczniów szkół ponadgimnazjalnych, z pewnością znają uczestnicy projektu „Polityka młodzieżowa – przegląd okresowy”.

W ramach przedsięwzięcia organizowano liczne warsztaty, spotkania, konferencje oraz konsultacje, dzięki którym cel został osiągnięty. Niektóre szkoły same zgłaszały się do Stowarzyszenia Kreatywnej Edukacji z prośbą o podjęcie w ich placówce określonych działań.

W projekcie „Polityka młodzieżowa – przegląd okresowy”, który zrealizowano w województwie pomorskim, udział wzięła grupa studentów wydziałów nauk społecznych. Głównym celem przedsięwzięcia było wypracowanie przez młodych ludzi, przedstawicieli władz oraz pracowników młodzieżowych rozwiązań i postulatów dotyczących ważnych zagadnień lokalnych, wzrostu świadomości na temat polityki młodzieżowej oraz jej wpływu na jakość życia. Postawiony cel został osiągnięty. W środowisku akademickim oraz wśród uczniów szkół ponadgimnazjalnych wzrosło zainteresowanie problematyką polityki młodzieżowej. W końcowej fazie projektu szkoły same zgłaszały się do Stowarzyszenia Kreatywnej Edukacji z prośbą o zrealizowanie na ich terenie działań.

Temat związany z polityką młodzieżową wypromowano dzięki organizacji licznych warsztatów, dwudniowej konferencji, konsultacjom społecznym, a także dzięki przygotowaniu strony internetowej poświęconej polityce młodzieżowej.

Fot. Dominik Kowalski.pl

Zdaniem organizatorów jednym z najważniejszych rezultatów jest jednak publikacja, mająca status publikacji naukowej. Została ona poświęcona polityce młodzieżowej w Unii Europejskiej. Jest ona dostępna w wersji cyfrowej oraz papierowej w kilkudziesięciu bibliotekach na terenie całego kraju. Publikacja była współtworzona wspólnie przez wykładowców i studentów oraz osoby stanowiące grupę docelową. W ramach projektu przygotowano również raport, w którym przedstawiono wnioski z konsultacji przeprowadzonych metodą Word Cafe. Mogą z niego korzystać wszyscy zainteresowani tematem polityki młodzieżowej.

Niezwykle ważne dla trwałości projektu są także wiedza i umiejętności nabyte przez uczestników, którzy często działają w kołach naukowych oraz młodzieżowych radach, a zdobyte informacje mogą wykorzystywać w swojej działalności.

Podmiotem, który już korzysta z rezultatów projektu „Polityka młodzieżowa – przegląd okresowy”, jest Uniwersytet Gdański. Zaraz po zakończeniu działań projektowych włączał on do programu organizowanych przez siebie wydarzeń (m.in. Dni Unii Europejskiej) warsztaty poświęcone polityce młodzieżowej. W trakcie tych spotkań wykorzystywano metody prezentowane podczas warsztatów prowadzonych w ramach projektu.

**OCZEKIWALIŚMY SPOREGO
ZAANGAŻOWANIA UCZESTNIKÓW, LECZ
NIE SPODZIEWALIŚMY SIĘ, ŻE PODEJMĄ
SIĘ REALIZACJI TAK WIELU NIEZWYKLE
WYMAGAJĄCYCH I CZASOCHŁONNYCH
ZADAŃ. ZALEŻAŁO NAM NA WŁĄCZENIU
W DZIAŁANIA WYKŁADOWCÓW. NIE
SPODZIEWALIŚMY SIĘ JEDNAK, ŻE
NIEODPŁATNIE PRZYGOTUJĄ ARTYKUŁY
NAUKOWE I WYGŁOSZĄ REFERATY
PODCZAS KONFERENCJI. PLANOWALIŚMY
WYDAĆ PUBLIKACJĘ, LECZ NIE
MYŚLELIŚMY, ŻE BĘDZIE DOSTĘPNA
W WIELU MIEJSCACH W POLSCE I BĘDZIE
MIEĆ STATUS PUBLIKACJI NAUKOWEJ –
PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY**

CHILDREN AND YOUTH INTERCULTURAL EDUCATION

TYTUŁ PROJEKTU:

Children and youth intercultural education

ORGANIZACJA:

*Stowarzyszenie Rozwoju i Integracji Młodzieży STRIM
w Krakowie*

2012–2014

Kraków na kilka miesięcy stał się europejską stolicą wolontariatu dzięki grupie 14 wolontariuszy, którzy zdecydowali się przyjechać na Wolontariat Europejski (EVS) właśnie do Polski. Oprócz pracy w przedszkolach, domu kultury czy biblioteki goście szlifowali swoje dziennikarskie umiejętności, prowadząc bloga.

Tematem projektu była współpraca na rzecz rozwoju świadomości europejskiej poprzez edukację międzykulturową. W przedsięwzięciu udział wzięło 14 wolontariuszy z krajów Unii Europejskiej, którzy pracowali w przedszkolach, bibliotekach i domu kultury w Krakowie. Niektórzy z nich opiekowali się dziećmi z mniejszymi szansami.

Podczas realizacji projektu odbyło się kilkadziesiąt spotkań dla lokalnej społeczności z udziałem wolontariuszy, między innymi Święto Organizacji Pozarządowych, Międzynarodowy Dzień Wolontariatu, Europejski Tydzień Młodzieży, Targi Pracy, International Migrants Day, Intercultural Experiences Awards' Ceremony, spotkania językowe Babel Nights, Seminarium Integracyjne w Przedszkolu 83, szkolenia na temat wolontariatu europejskiego, w których za każdym razem udział brały dziesiątki osób. Spotkania te realizowane były we współpracy z różnymi instytucjami i organizacjami takimi jak Teatr Łaźnia Nowa, Śródmiejski Ośrodek Kultury, Internationale Bund, Biblioteka Wojewódzka, AEGEE. Równocześnie każda z organizacji goszczących EVS prowadziła własne działania upowszechniające rezultaty projektu. Wolontariusze, którzy brali w tych wydarzeniach, mieli możliwość poszerzać swoją wiedzę o zagadnienia dotyczące członkostwa w Unii Europejskiej, innych kultur i edukacji pozaformalnej.

PROJEKT „CHILDREN AND YOUTH INTERCULTURAL EDUCATION”, KTÓRY ZREALIZOWALIŚMY W ROKU 2013, **JEST TAK NAPRAWDĘ EFEKTEM WIELOLETNIEJ PRACY. PONAD 10 LAT NABYWALIŚMY DOŚWIADCZENIA W DZIEDZINIE WOŁONTARIATU GOSZCZĄCEGO.** PRZEPROWADZALIŚMY RÓWNIEŻ WIELE EWALUACJI, DZIĘKI KTÓRYM STARALIŚMY SIĘ ELIMINOWAĆ BŁĘDY ORAZ ROZWIJAĆ DZIAŁANIA, KTÓRE DAWAŁY OCZEKIWANE REZULTATY. WSZYSTKO, CO ROBIMY, ROBIMY Z WIARĄ, IŻ Z ROKU NA ROK NASZE PROJEKTY STAJĄ SIĘ DOSKONALSZE, DOJRZALSZE I BARDZIEJ DOPASOWANE DO POTRZEB WOŁONTARIUSZY ORAZ ORGANIZACJI – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

Podczas ewaluacji przyznali, że najbardziej wartościowym efektem jest dla nich własny rozwój. Wolontariusze stali się bardziej samodzielni, poszerzyli swoje horyzonty oraz pogłębili wiedzę. Uznali, że dużą wartość stanowią również kontakty i przyjaźnie nawiązane w międzynarodowej grupie. Polscy wolontariusze, którzy byli zaangażowani w projekt jako pomocnicy koordynatora lub nauczyciela języka, zdobyli doświadczenie, które mogą wpisać do CV. To bardzo ważne dla tych osób, ponieważ wiele z nich nie pracowało do tej pory w ogóle.

Dzięki uczestnictwu w projekcie zagraniczni uczestnicy oprócz poznania Polski, naszej kultury i zwyczajów zaznajomili się także ze specyfiką pracy w polskiej placówce edukacyjnej, zwiększając tym samym swoje szanse na rynku pracy. Ponadto powstały dwa blogi: pierwszy prowadzony był przez wolontariusza pracującego w stowarzyszeniu, drugi przez wolontariuszy z biblioteki wojewódzkiej. Uczestnicy projektu przygotowali ponadto dwa filmy poruszające tematykę Wolontariatu Europejskiego i ukazujące losy byłych wolontariuszy. Wydano także książeczkę promującą zrealizowane przez wolontariuszy projekty oraz ulotkę dotyczącą EVS.

POZNAJEMY ŚWIAT DZIKICH MIESZKAŃCÓW KRAINY WIELKICH JEZIOR. WYPRAWA EKOLOGICZNA I WARSZTATY PRZYRODNICZE

TYTUŁ PROJEKTU:

Poznajemy świat dzikich mieszkańców Krainy Wielkich Jezior. Wyprawa ekologiczna i warsztaty przyrodnicze

ORGANIZACJA:

Stowarzyszenie Grupa Pedagogiki i Animacji Społecznej Praga Północ w Warszawie

2013

Połączenie pedagogiki ulicy z animacją międzykulturową, edukacją oraz współpracą międzynarodową to pomysł przedstawicieli Stowarzyszenia GPAS Praga Północ oraz belgijskiego partnera na aktywizację trudnej młodzieży, promowanie ekologii oraz zdrowego stylu życia. Organizacje zrealizowały swój pomysł poprzez projekt „Poznajemy świat dzikich mieszkańców Krainy Wielkich Jezior. Wyprawa ekologiczna i warsztaty przyrodnicze”.

Głównym tematem projektu były ochrona dzikich zwierząt oraz zagrożenia, na które są one dziś narażone. W przedsięwzięciu uczestniczyło szesnaście młodych osób z Belgii i Polski. Były to osoby zagrożone wykluczeniem społecznym, często przebywające pod opieką kuratora. Grupa Pedagogiki i Animacji Społecznej zorganizowała dla tych osób 10-dniową wycieczkę edukacyjną po dzikich obszarach północnej Polski, włączonych do projektu „Natura 2000”. Wycieczka miała charakter proekologiczny. Trasa wiodła przez rezerваты przyrody Puszczy Piskiej oraz przez dwa Wielkie Jeziora Mazurskie: Śniardwy i Roś. Uczestnicy korzystali tylko z ekologicznych środków transportu, takich jak rowery czy żaglówki. Podróż, w której uczestniczyli, pozwoliła im na przekraczanie granic. Zarówno tych terytorialnych, jak i metaforycznych. Istnienie tych granic wynikało z braku pewności siebie i we własne możliwości, pozycji społecznej, a także braku znajomości języków obcych i kultur innych krajów.

Poprzez projekt zwiększono aktywność społeczną młodzieży z mniejszymi szansami oraz podniesiono jej poziom świadomości ekologicznej. Uczestnicy pogłębiali swoją wiedzę na temat zdrowego stylu życia. Młodzież została również zmotywowana do podejmowania w przyszłości kolejnych inicjatyw.

Jednym z najistotniejszych rezultatów projektu i jego sukcesem było zaprojektowanie dobrze działającej, uniwersalnej, ale jednocześnie elastycznej formuły pedagogiczno-edukacyjnej, która z jednej strony doskonale wpisuje się w potrzeby trudnej młodzieży z warszawskiej Pragi, a z drugiej – może stanowić metodę pracy pedagogów ulicznych. Projekt rozwinął kluczowe elementy programu profilaktycznego – pedagogikę społeczną i poznawczą.

Forma i rezultaty projektu prezentowane były przedstawicielom innych organizacji pracujących z dziećmi i młodzieżą w ramach spotkań Ogólnopolskiej Sieci Organizacji Streetworkerskich (OSOS). Projekt zaprezentowany został również w czasie warsztatów dla edukatorów ekologicznych w ramach Szkoły Trenerów dla Dobrego Klimatu prowadzonej przez Pracownię na Rzecz Wszystkich Istot. Dobre praktyki przedstawione zostały także rodzicom na spotkaniach, studentom w ramach zajęć, informacje umieszczono również na stronie stowarzyszenia i jego profilu na Facebooku.

Zdaniem organizatorów projekt ma olbrzymi potencjał edukacyjny i pedagogiczny, możliwy do wykorzystania i rozwinięcia w przyszłości w innych regionach cennych przyrodniczo.

*ATRAKCYJNA DLA MŁODYCH LUDZI
FORMA PROJEKTU, POŁĄCZENIE
DZIAŁAŃ I TEMATÓW WSPIERANYCH
WARSZTATAMI UMIEJĘTNOŚCI
SPOŁECZNYCH I KOMUNIKACYJNYCH
ZŁOŻYŁY SIĘ NA SUKCES PROJEKTU.
JEGO NAJMOCNIEJSZĄ STRONĄ BYŁA
JEDNAK ADEKWATNOŚĆ DZIAŁAŃ
W STOSUNKU DO SZCZEGÓLNYCH
POTRZEB MŁODZIEŻY Z MNIEJSZYMI
SZANSAMI ORAZ JEJ PROBLEMÓW.
ŚWIADCZY O TYM SATYSFAKCA
I ZADOWOLENIE MŁODYCH LUDZI ZE
WSPÓLNIE SPĘDZONEGO CZASU ORAZ
ŚWIETNA ATMOSFERA SPRZYJAJĄCA
WZAJEMNEJ INTEGRACJI I ZACIEŚNIANIU
RELACJI – PODSUMOWUJĄ
ORGANIZATORZY*

CONNECTION AGAINST EXCLUSION

TYTUŁ PROJEKTU:

Connection against exclusion

ORGANIZACJA:

*Polskie Stowarzyszenie na Rzecz Osób
z Upośledzeniem Umysłowym „Koto” w Gdańsku*

2012–2013

Na zaproszenie gdańskiego koła Polskiego Stowarzyszenia na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym przyjechało na 11 miesięcy sześcioro wolontariuszy z Hiszpanii, Francji, Rumunii, Austrii i Ukrainy. Ich głównym zadaniem była praca w ośrodkach rehabilitacyjnych oraz warsztatach terapii zajęciowej z osobami niepełnosprawnymi umysłowo, zarówno dziećmi, jak i dorosłymi. Oprócz tego uczestnicy wzięli udział w lokalnym projekcie wolontariatu „Starszy Brat – Starsza Siostra”, gdzie – jak się okazało – bariera językowa nie przeszkodziła w nawiązaniu bardzo bliskiej, przyjacielskiej relacji.

Motywy przewodnim projektu była sztuka, która towarzyszyła osobom zaangażowanym w przedsięwzięcie cały czas. Wolontariusze uczestniczyli razem z niepełnosprawnymi w zajęciach Teatru Razem, biorąc czynny udział w spektaklach. Ponadto prowadzili zarówno indywidualne, jak i grupowe lekcje języka angielskiego, zajęcia taneczne, a także zorganizowali klub fotograficzny. Wolontariuszka pracująca w Orkiestrze Vita Activa organizowała natomiast indywidualne lekcje muzyczne dla osób z niepełnosprawnością intelektualną. W trakcie trwania projektu organizatorzy pozwolili wolontariuszom samodzielnie poprowadzić warsztaty fotograficzne w ramach festiwalu „Świat Mało Znany”. Organizatorzy jako swój ogromny sukces wskazują również zatrudnienie hiszpańskiego wolontariusza w ośrodku rehabilitacyjno-edukacyjno-wychowawczym.

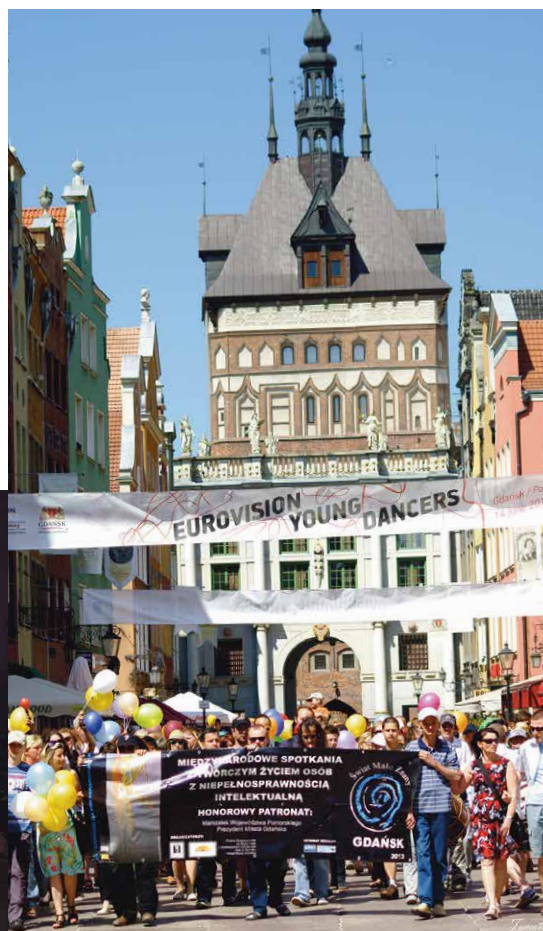
Wolontariuszy, niepełnosprawnych oraz artystów połączyła miłość do muzyki, która odegrała bardzo ważną rolę podczas terapii zajęciowej. Efektem wspólnych działań oprócz integracji osób niepełnosprawnych i rozwinięcia ich kompetencji językowych było wspólne nagranie i promocja płyty „Złota Platyna”, która trafiła do ponad 100 dziennikarzy, czasopism, klubów.

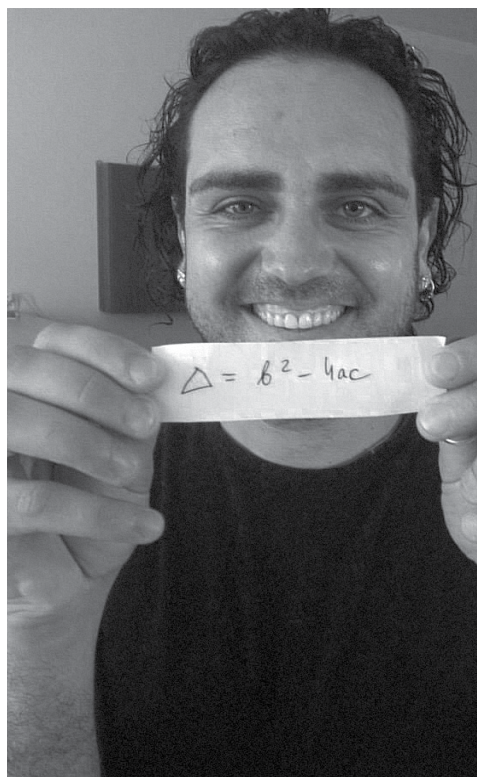

Wspólne muzykowanie wolontariuszy i ich podopiecznych w zespole Remont Pomp zaowocowało wydaniem wraz ze wspomnianymi wcześniej muzykami płyty „Złota Platyna”, która była promowana w środowisku muzycznym w całej Polsce. Dołączona została do niej specjalna książeczka prezentująca sylwetki wolontariuszy,

PROJEKT REALIZOWANY JEST OD LAT. **DZIĘKI NIEMU OSOBY Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIĄ INTELEKTUALNĄ BARDZO ZINTEGROWAŁY SIĘ Z NASZYM WOLONTARIUSZAMI.** NASI UCZESTNICY MAJĄ OGROMNE PROBLEMY Z NAWIĄZYWANIEM KONTAKTÓW SPOŁECZNYCH, ALE „CONNECTION AGAINST EXCLUSION” SKUTECZNIE JE MINIMALIZOWAŁ. GODNA UWAGI JEST RÓWNIEŻ INICJATYWA STARSZY BRAT – STARSZA SIOSTRA, GDZIE BARIERA JĘZYKOWA NIE PRZESZKADZA W NAWIĄZANIU BARDZO BLISKIEJ, PRZYJACIELSKIEJ RELACJI – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

działania, które przeprowadzili, oraz informacje na temat programu „Młodzież w działaniu”. W sumie wyprodukowano 1500 płyt, które wysłano do ponad 100 kół należących do stowarzyszenia oraz do 100 dziennikarzy w całej Polsce. Nagrania były wysyłane także drogą elektroniczną do ponad 300 czasopism i klubów. Wszystkie przygotowane filmy, zarówno te z występów Teatru Razem, jak i te nagrane do piosenek, zostały udostępnione na stronie internetowej organizatora i na facebookowych profilach. Znaleźć można je także w serwisie YouTube.

DOBRE PRAKTYKI

kategoria POLSKO-LITEWSKA
PRZYJAŹŃ PROGRAM
POLSKO-LITEWSKI FUNDUSZ
WYMIANY MŁODZIEŻY

AWANGARDA STYLU – CZYLI POLSKO- -LITEWSKI WYMIAR ARTRECYKLINGU

TYTUŁ PROJEKTU:

Awangarda stylu – czyli polsko-litewski wymiar artrecyklingu

ORGANIZACJA:

Młodzieżowe Centrum Edukacji i Readaptacji Społecznej w Goniądzu

2013

Co łączy resocjalizację i ekologię? Młodzieżowe Centrum Edukacji i Readaptacji Społecznej w Goniądzu, czyli placówka resocjalizacyjna, która realizowała projekt „Awangarda stylu – czyli polsko-litewski wymiar artrecyklingu”. Jego głównym celem była integracja trudnej młodzieży z placówek resocjalizacyjnych z Polski i Litwy oraz promocja ekologii.

Uczestniczkami projektu były dziewczęta od 16. do 18. roku życia z Młodzieżowego Centrum Edukacji i Readaptacji Społecznej (MCEiRS) w Goniądzu oraz placówek resocjalizacyjnych z Wilna i Kowna. W ramach projektu realizowano działania promujące ekologię. Dziewczęta podczas zajęć musiały wykazać się inwencją twórczą, by zużytym i na pierwszy rzut oka niepotrzebnym materiałom nadać nowe znaczenie. Uczestniczki projektu w ten sposób stworzyły awangardowe dzieła sztuki, przedmioty codziennego użytku oraz części garderoby i biżuterii. Organizatorzy chwalą się, że warsztaty z zakresu rękodzieła do dziś są kontynuowane i cieszą się dużym zainteresowaniem lokalnej społeczności, a wykonane przedmioty trafiają na aukcje charytatywne. Surowce wtórne jako materiały plastyczne wykorzystuje dziś wiele szkół i przedszkoli w regionie.

Zajęcia okazały się strzałem w dziesiątkę. Nie tylko zainteresowały lokalne placówki, ale również przyniosły wiele korzyści dziewczętom z ośrodka w Goniądzu. Uczestniczki projektu dzięki warsztatom rozwinęły swoje umiejętności manualne, nauczyły się pracy w zespole oraz pogłębiły swoją wiedzę na temat kultury, języka, tradycji i obyczajów krajów Polski i Litwy. To wszystko spowodowało, że stały się bardziej pewne siebie oraz zaczęły wierzyć w swoje możliwości. Realizacja przedsięwzięcia wpłynęła również pozytywnie na wzmocnienie współpracy między polskimi i litewskimi placówkami resocjalizującymi. Instytucje te wymieniają się spostrzeżeniami, doświadczeniami oraz przykładami dobrych praktyk stosowanych w pracy z mło-

dziecią niedostosowaną społecznie. Dzięki upowszechnieniu wypracowanych rezultatów placówka z Goniądza stała się rozpoznawalna wśród innych instytucji zajmujących się opieką, edukacją oraz socjalizacją trudnej młodzieży.

Polska organizacja prezentowała osiągnięte wyniki na kilka sposobów. Prace dziewcząt zostały przedstawione podczas wystawy przygotowanej dla społeczności lokalnej Goniądza. W promocji rezultatów projektu zostały zastosowane następujące narzędzia: opracowano newsletter, który był rozpowszechniony wśród innych placówek resocjalizacyjnych; stworzono reportaże wyemitowane przez telewizję regionalną i ogólnopolską; opracowano i opublikowano artykuły na temat zrealizowanych działań na www.szuwarygoniadz.pl oraz w gazecie lokalnej. Wyemitowany przez telewizję ogólnopolską reportaż obejrzało wielu przedstawicieli podobnych instytucji, co sprawiło, że popularność MCEiRS w tym środowisku wzrosła. Świadczą o tym liczne rekomendacje oraz pozytywna opinia Ośrodka Rozwoju Edukacji oraz przedstawicieli Biura Rzecznika Praw Dziecka, którzy podczas wizyty mieli okazję poznać efekty pracy dziewcząt. Rezultaty projektu przedstawiono także podczas konferencji międzynarodowej „Resocjalizacja w krajach Europy Środkowo-Wschodniej – stan obecny i perspektywy” (czerwiec 2013 r.).

JAKO JEDNA Z NIELICZNYCH INSTYTUCJI WYCHOWANIA RESOCJALIZUJĄCEGO
PODJĘLIŚMY WYZWANIE, JAKIM JEST MIĘDZYNARODOWA WYMIANA TRUDNEJ
MŁODZIEŻY. **NASZ PROJEKT NIEWĄTPLIWIE ODZWIERCIEDLIŁ INNOWACYJNE PODEJŚCIE
DO PROCESU RESOCJALIZACJI.** MŁODZIEŻ W NIM UCZESTNICZĄCA, KORZYSTAJĄC
RÓŻNYCH METOD EDUKACJI POZAFORMALNEJ, MIAŁA OKAZJĘ KSZTAŁTOWAĆ SVOJE
KOMPETENCJE SPOŁECZNE ORAZ INDYWIDUALNE. POMIMO WIELU OGRANICZEŃ
DZIEWCZĘTA UCZESTNICZĄCE W PROJEKCIE WŁOŻYŁY W JEGO REALIZACJĘ
WIELE SERCA – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

Katarzyna Zielińska

KATARZYNA ZIELIŃSKA / KOORDYNATORKA

- Wychowawczyni
- Młodzieżowe Centrum Edukacji i Readaptacji Społecznej w Goniądzu

AWANGARDA STYLU – CZYLI POLSKO-LITEWSKI WYMIAR ARTRECYKLINGU

Jaki największy sukces odniosła instytucja w trakcie realizacji projektu?

W trakcie realizacji projektu odnieśliśmy kilka sukcesów. Zainteresowaliśmy mieszkańców Goniądza i okolic naszymi działaniami. Dzięki projektowi trudna młodzież zaistniała w lokalnej społeczności. Dziewczęta zaangażowane w naszą inicjatywę zaczęły być postrzegane jako osoby aktywne, kreatywne, mające pozytywny wpływ na kształtowanie się świadomości artystycznej i ekologicznej mieszkańców Goniądza. Kolejnym sukcesem było wzbudzenie zainteresowania wśród mediów. Dzięki temu nasza popularność na tle innych placówek wyraźnie wzrosła. Za największe osiągnięcie uważamy jednak samorealizację dziewcząt.

A jak Pani osobiście wspomina i ocenia te działania? Jaką rolę w Pani życiu odegrał projekt?

Dzięki zdobytemu doświadczeniu wiem, że czasem należy zrezygnować z wkradających się w życie schematów. Warto jest zaryzykować i obdarzyć młodzież, nawet tę trudną, większym zaufaniem i pozwolić jej realizować własne pomysły. Jak się okazuje, my dorośli bardzo dużo możemy nauczyć się od młodych osób. Niezwykle inspirujący jest obraz młodzieży odkrywającej swoje potencjały, realizującej się w nowych rolach społecznych, przełamującej bariery, nawiązującej nowe przyjaźnie, a także zdobywającej pewność siebie. To wszystko spowodowało, że stałam się bardziej kreatywna i otwarta. Nie boję się poznawać nowych rzeczy.

I co dalej? Czy organizacja zamierza kontynuować podjęte działania, czy może ma całkiem nowe pomysły, które planuje zrealizować w najbliższej przyszłości?

Oczywiście kontynuujemy podjęte przez nas działania. Prowadzimy warsztaty z zakresu szeroko pojętego rękodzieła opierające się na nurcie trashion oraz recytlart. Różnorodność surowców wtórnych przy odrobinie fantazji i kreatywności pozwala tworzyć niesamowite przedmioty i nadawać im nowe znaczenie. Warto podkreślić, że wykonane w ten sposób prace trafiają głównie na aukcje charytatywne. W dalszym ciągu umacniamy także naszą dotychczasową współpracę polsko-litewską. W tym roku mieliśmy okazję realizować kolejny projekt wymiany młodzieży zatytułowany „Polsko-litewskie oblicza wolności”. Zdobyte przez nas doświadczenie chcemy wykorzystać przy realizacji kolejnych projektów edukacyjnych. Obecnie jesteśmy na etapie konfrontacji pomysłów.

WZAJEMNE POZNANIE – WSPÓLNE BUDOWANIE

TYTUŁ PROJEKTU:

Wzajemne poznanie – wspólne budowanie

ORGANIZACJA:

*Podlaska Wojewódzka Komenda Ochotniczych Hufców
Pracy w Białymstoku*

2013

Dzięki projektowi „Wzajemne poznanie – wspólne budowanie” polska i litewska młodzież uczestniczyła w wielu zajęciach, podczas których poznawała kulturę i historię innego kraju, rozwijała swoje umiejętności oraz integrowała się z rówieśnikami. Przed uczestnikami stawiano rozmaite wyzwania. Podczas warsztatów wybudowano kominek, który stał się symbolem wspólnego spędzania czasu w przyjaznej atmosferze oraz wzajemnego zrozumienia. Ta inicjatywa została bardzo dobrze oceniona przez lokalną społeczność. Kominek jest obecnie wykorzystywany podczas różnych uroczystości szkolnych i podczas wydarzeń integracyjnych, w których uczestniczą podopieczni ośrodka oraz członkowie społeczności lokalnej. W ramach projektu młodzież uczestniczyła również w zajęciach artystycznych. Ponadto w trakcie wymiany odbyły się wyprawy edukacyjne: do Białegostoku, Świętej Wody, Muzeum Wsi w Jurowcach, Supraśla i Muzeum Przyrodniczego w Poczopku. Zorganizowano również dwa wieczory kultur. Podczas tych spotkań młodzież prezentowała kulturę, historię oraz symbole narodowe swoich krajów.

W ten sposób uczestnicy projektu poznali historię i tradycję sąsiadującego państwa, zrozumieli, jaką wartość stanowi kultura regionalna oraz wzmocnili poczucie własnej tożsamości. Młodzież zintegrowała się z rówieśnikami z zagranicy, dzięki czemu przełamała stereotypy i pokonała barierę językową. Uczestnicy projektu stali się bardziej pewni siebie i wzmocnili poczucie własnej

Symbolem polsko-litewskiej przyjaźni, którą nawiązali uczestnicy projektu „Wzajemne poznanie – wspólne budowanie”, jest kominek. Młodzi Polacy oraz Litwini zbudowali go podczas warsztatów. Przy kominku odbyło się ostatnie spotkanie uczestników projektu. Dzisiaj odbywają się tu liczne wydarzenia, których celem jest integracja trudnej młodzieży z członkami społeczności lokalnej.

wartości. Dzięki przedsięwzięciu młodzież pochodząca ze środowisk defaworyzowanych miała szansę na rozwój społeczny i indywidualny. Projekt wpłynął również na zmianę postaw członków społeczności lokalnej, którzy obserwując uczestników przedsięwzięcia, zrozumieli, że są to wartościowe osoby, którym warto pomagać.

PROJEKT „WZAJEMNE POZNANIE – WSPÓLNE BUDOWANIE” REALIZOWAŁA TRUDNA MŁODZIEŻ POTRZEBUJĄCA WSPARCIA, NIEAKTYWNA, BORYKAJĄCA SIĘ Z PROBLEMAMI NATURY SPOŁECZNEJ, EKONOMICZNEJ, EDUKACYJNEJ I KULTUROWEJ. NALEŻY PODKREŚLIĆ, ŻE TO WŁAŚNIE TE OSOBY WPADŁY NA POMYSŁ, W POROZUMIENIU Z MŁODZIEŻĄ LITEWSKĄ, ABY NAPISAĆ PROJEKT. TO RÓWNIEŻ MŁODZIEŻ ZAPROPONOWAŁA, BY PODCZAS REALIZACJI PROJEKTU WYKORZYSTAĆ M.IN. UMIEJĘTNOŚCI NABYTE PODCZAS SZKOLNYCH WARSZTATÓW MURARSKICH. STĄD POMYSŁ, BY WSPÓLNIE ZBUDOWAĆ KOMINEK, CO BARDZO DOBRZE OCENIŁA LOKALNA SPOŁECZNOŚĆ – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

W ramach projektu zorganizowano wystawę zdjęć, na których zaprezentowano działania podjęte przez młodzież z Polski oraz z Litwy. Na zakończenie wymiany zorganizowano spotkanie uczestników projektu ze społecznością lokalną. Przy wspólnie zbudowanym kominku degustowano regionalne potrawy, śpiewano piosenki oraz tańczono. W ten sposób uczestnicy projektu chcieli pochwalić się swoimi umiejętnościami oraz pokazać, jak dobrze czują się w roli organizatorów.

Zdaniem przedstawicieli Podlaskiej Wojewódzkiej Komendy Ochotniczych Hufców Pracy, dużym sukcesem jest też to, że młodzież uczestnicząca w projekcie postanowiła kontynuować litewsko-polską współpracę.

ŚLADAMI POWSTAŃCÓW 1863 NA LITWIE

TYTUŁ PROJEKTU:

Śladami powstańców 1863 na Litwie

ORGANIZACJA:

Miejska Biblioteka Publiczna w Piekarach Śląskich

2013

Pięć lipcowych dni spędzili ze sobą w Kownie młodzi Polacy i Litwini. Głównym celem ich spotkania było poznanie wydarzeń związanych z powstaniem styczniowym i historii łączących obydwie narody. Dzięki wyjściu ze szkolnych ławek i wspólnemu, międzynarodowemu działaniu okazało się, że nauka historii wcale nie musi być nudna.

Młodzież zaangażowana w projekt uczestniczyła w grze miejskiej „Śladami powstańców 1863” ulicami Starego Miasta w Kownie, a następnie obejrzała zrekonstruowany przez Filмотекę Narodową film niemy „Rok 1863”, oparty na powieści Stefana Żeromskiego „Wierna rzeka”. Pod basztą zrekonstruowanego kowieńskiego zamku uczestnicy przygotowali wieczór poezji przy świecach, czytali poezję

w języku polskim, litewskim i angielskim oraz zwiedzili Muzeum Powstania Styczniowego w miejscowości Paberžė. Odwiedzili także miejsca pochówku powstańców i mogiły powstańcze na miejscowym cmentarzu. Zdobyta w ten sposób wiedza historyczna stała się bardzo przydatna do przeprowadzenia warsztatu plastycznego, którego efektem są dwie bliźniacze gry planszowe o powstaniu styczniowym.

Wypracowane podczas warsztatów plastycznych gry pt. „Śladami powstańców 1863” zostały powielone w języku polskim, litewskim oraz angielskim i trafiły do Narodowego Centrum Kultury, piekarskich szkół i 8 filii biblioteki. Dodatkowo 8 kopii w języku angielskim znalazło się w bibliotekach siostrzanych w Austrii, Chorwacji, Czechach, Finlandii, Hiszpanii, Turcji i Włoszech, a jedna z gier została przekazana do działającej przy hiszpańskim ministerstwie kultury organizacji National Authorities on Public Libraries in Europe, która jest organizatorem programu Sister Libraries. Przygotowany podczas warsztatów oryginał gry prezentowany był wraz z fotorelacją z projektu w Galerii Młodych w bibliotecznym holu. Projekt oraz jego rezultaty zaprezentowano także w czasie wizyt studyjnych bibliotekarzy z województw warmińsko-mazurskiego oraz podkarpackiego.

Największym sukcesem projektu był fakt, że odległy historycznie temat, być może z pozoru mało interesujący, udało się zrealizować w sposób atrakcyjny i aktywizujący młodych ludzi. Młodzież angażowała się w realizowane działania na każdym etapie projektu, a udział w przedsięwzięciu dostarczył uczestnikom niezapomnianych wrażeń. Z pewnością pozostaną one na długo w pamięci młodych Polaków oraz Litwinów. Warto dodać, że dwoje uczestników projektu dzięki niemu zostało mentorami wolontariuszy europejskich.

PRACUJĄC Z MŁODZIEŻĄ W BIBLIOTECIE, Z NIEPOKOJEM OBSERWUJEMY, ŻE DZISIAJ DLA MŁODYCH LUDZI SŁOWO PATRIOTYZM TO FRAZES, ENCYKLOPEDYCZNA FORMUŁA. ZGŁĘBIANIE HISTORII KOJARZY IM SIĘ WYŁĄCZNIE Z SZKOLNYMI LEKCJAMI. POSTANOWILIŚMY TO ZMIENIĆ. ROK 2013 ZOSTAŁ USTANOWIONY PRZEZ SENAT RP ROKIEM POWSTANIA STYCZNIOWEGO Z OKAZJI 150. ROCZNICY JEGO WYBUCHU. BIORĄC POD UWAGĘ DONIOSŁOŚĆ TYCH WYDARZEŃ, POSTANOWILIŚMY ZBUDOWAĆ INTERESUJĄCY DLA MŁODZIEŻY PROJEKT – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

E-KULTURA

TYTUŁ PROJEKTU:

e-Kultura

ORGANIZACJA:

*Dom Kultury „Zacisze” w Dzielnicy Targówek
m.st. Warszawy*

2013

W ramach projektu „e-Kultura” na skrzyżowaniu dróg prowadzących z Warszawy i Kłajpedy spotkała się młodzież z Polski i Litwy, by m.in. podczas dyskusji poruszać tematy związane z demokracją, tolerancją i wolnością. Miejscem spotkania było Olecko, gdzie młodzież zaangażowana w projekt zastanawiała się nad tym, jak zwiększyć aktywność młodych osób w środowiskach lokalnych. Uczestnicy odbyli kilka bardzo ciekawych spotkań, między innymi z osobami biorącymi udział w warsztatach terapii zajęciowej, a także z mieszkańcami Olecka.

Dzięki temu, że w przedsięwzięciu uczestniczyli Polacy oraz Litwini, młodzież mogła konfrontować swoje poglądy na temat dyskryminacji i wykluczenia w rozmowach z rówieśnikami, którzy wychowali się w innej kulturze. Wspólne spędzanie czasu spowodowało, że Polacy oraz Litwini zaczęli interesować się nawzajem swoją kulturą i tradycją. Tuż po projekcie grupa młodzieży z Polski odwiedziła swoich kolegów na Litwie, by jeszcze lepiej poznać ich środowisko, pasje oraz zwyczaje. Praca z międzynarodową grupą to również bardzo cenne doświadczenie dla DK „Zacisze”. W trakcie realizacji projektu polska instytucja nawiązała relacje z partnerem, a dziś obie organizacje zastanawiają się nad realizacją kolejnego przedsięwzięcia, którego motywem przewodnim będzie taniec i modelarstwo.

Projekt „e-Kultura” to przedsięwzięcie współtworzone przez polsko-litewską młodzież, która była zaangażowana na wszystkich etapach jego realizacji. Zdaniem organizatorów to świetny sposób, by kształtować liderów lokalnych, którzy w przyszłości wpłyną na zwiększenie aktywności wśród młodzieży.

Ponieważ to młodzież współtworzyła „e-Kulturę”, miała realny wpływ na program, przygotowywała się do prowadzenia warsztatów, pisała scenariusze, a także wybierała i przeprowadzała ewaluacje. Młodzi uczestnicy w praktyczny sposób mogli poznać proces planowania, przygotowywania i realizacji projektu.

PROJEKT „E-KULTURA” TO PROJEKT MŁODZIEŻOWY, CZYLI INSPIROWANY, TWORZONY I REALIZOWANY PRZEZ OSOBY MŁODE. **TUTAJ ZDANIE MŁODZIEŻY BYŁO DECYDUJĄCE, PONIEWAŻ TO WŁAŚNIE ONA WSPÓŁTWORZYŁA PROJEKT.** Z PUNKTU WIDZENIA NASZEJ ORGANIZACJI REALIZACJA TAKIEGO PRZEDSIĘWZIĘCIA TO DOSKONAŁA FORMA KSZTAŁCENIA LIDERÓW LOKALNYCH, KTÓRZY POPRZECZ SVOJE DZIAŁANIA POZYTYWNIIE WPŁYWAJĄ NA WZROST AKTYWNOŚCI RÓWIEŚNIKÓW – PODSUMOWUJĄ ORGANIZATORZY

Angażując się w różnorodne działania, młodzież zdobywała również umiejętności w zakresie wykorzystywania technologii informacyjno-komunikacyjnych, także rozwijała umiejętności taneczne, teatralne, plastyczne, fotograficzne i akrobatyczne. Talenty zostały zaprezentowane przed szeroką publicznością podczas nagrania radiowego, występów na deskach Centrum Kultury „Mazury Garbate” oraz pokazu prezentacji końcowych w AGT. Uczestnicy wzięli także udział w konkursie fotograficznym organizowanym przez Olecką Radę Młodzieżową pt. „Olecko w obiektywie telefonu”. Kończącym efektem działań projektowych było przygotowanie trzech prezentacji poświęconych demokracji, tolerancji i uniwersalnym wartościom.

Zdaniem organizatorów, jednym najlepszych narzędzi, które można wykorzystać do upowszechniania rezultatów projektów, jest Facebook. Niektóre zdjęcia opublikowane na fanpage’u osiągnęły wynik ok. 15 tysięcy odostępów dziennie. O trwałości rezultatów świadczy natomiast to, że młodzież angażuje się w kolejne podobne inicjatywy, a DK „Zacisze” – wykorzystuje wypróbowane w projekcie metody pracy w kolejnych działaniach młodzieżowych.

Moje dobre praktyki

EDUinspiracje 2014

Jak podzieliliśmy się sukcesem z innymi

Redakcja: Iwona Łoboda

Zespół Upowszechniania Rezultatów i Analiz Programowych

Teksty zamieszczone w publikacji zostały opracowane na podstawie materiałów dostarczonych przez nominowane instytucje. W publikacji wykorzystano zdjęcia nadesłane przez wskazane wyżej jednostki.

Korekta: Paulina Piechocka

Projekt graficzny i skład: RZECZYOBRAZKOWE.PL

Druk: Drukarnia Braci Grodzickich Sp. jawna

Wydawca: Fundacja Rozwoju Systemu Edukacji

Narodowa Agencja Programu Erasmus+

ul. Mokotowska 43

00-051 Warszawa

e-mail: kontakt@frse.org.pl

www.erasmusplus.org.pl

Publikacja została zrealizowana przy wsparciu finansowym Komisji Europejskiej. Komisja nie ponosi odpowiedzialności za treść umieszczoną w publikacji.

Publikacja bezpłatna.

Warszawa 2014

Fundacja Rozwoju Systemu Edukacji
Narodowa Agencja Programu Erasmus+
ul. Mokotowska 43
00-051 Warszawa
e-mail: kontakt@frse.org.pl
www.erasmusplus.org.pl

